VIII. évfolyam, 38. szám

1952. szeptember 17.

Ludas Matyi

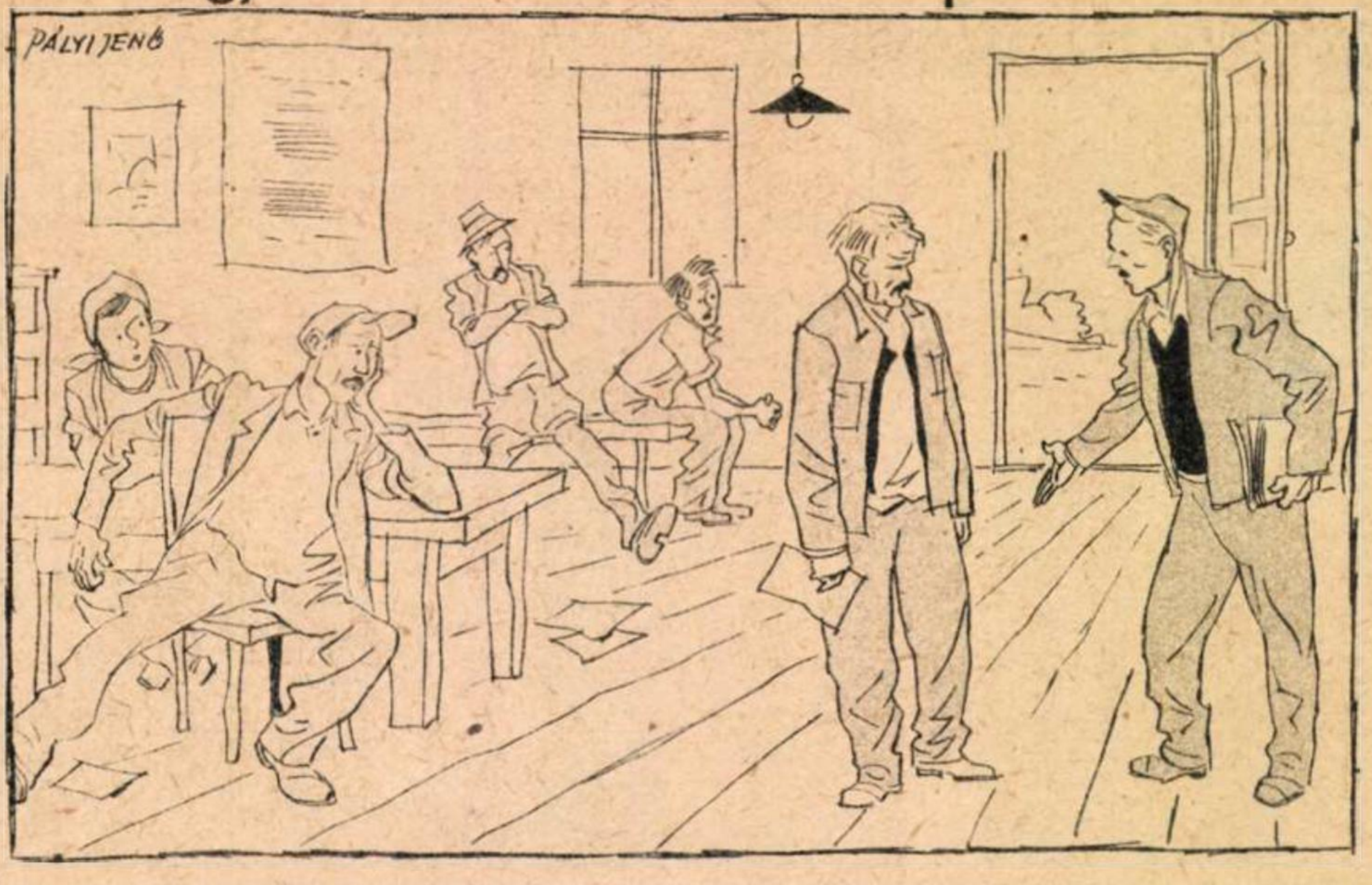

70 fillér

— *Mi van a kalapod mellett, Péter?*

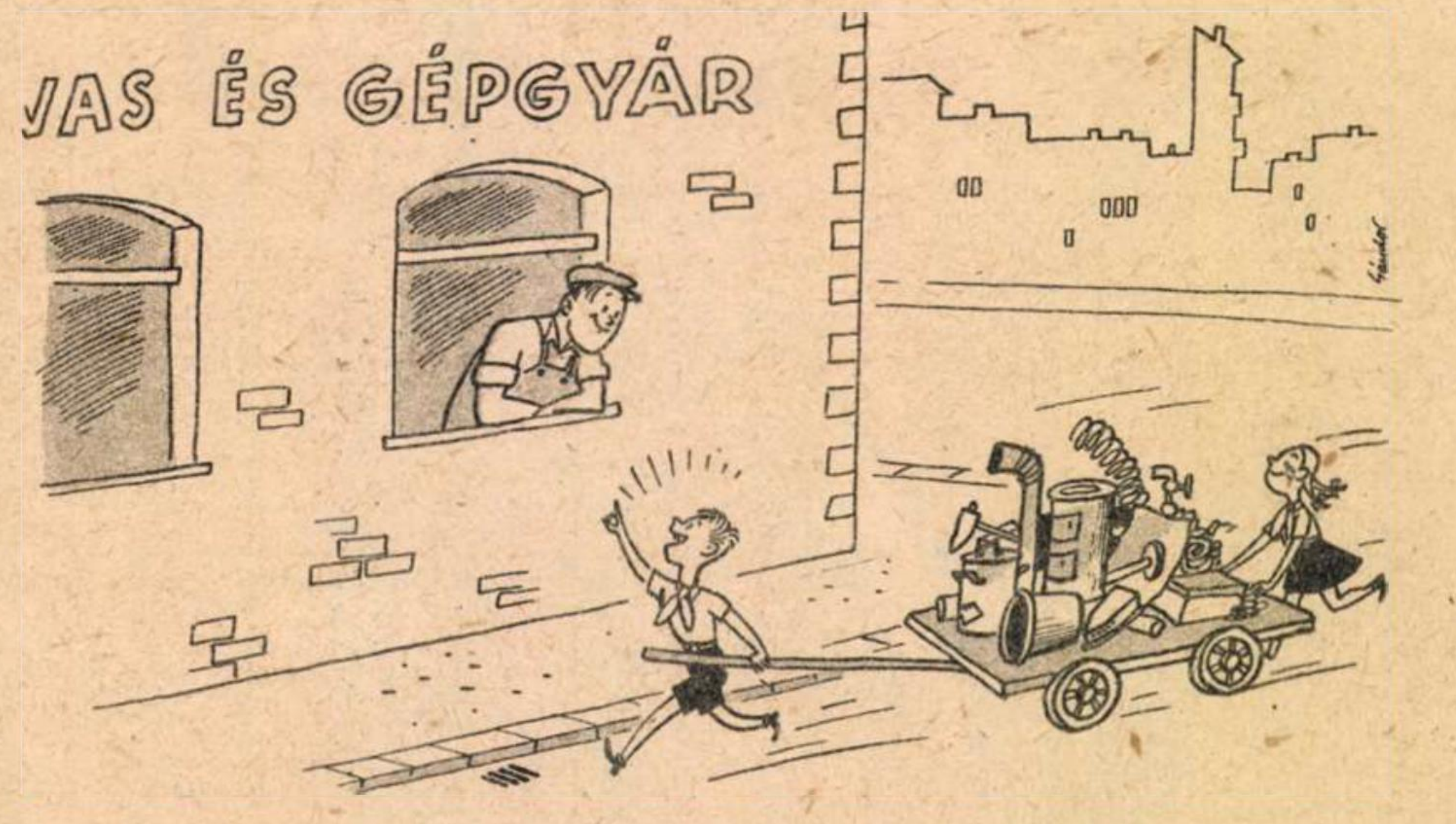
— *Szótfogadtam Zsíros Jánosnak. Amikor Békekölcsönt jegyeztem, azt mondta, hogy a kalapom mellé tűzhetem, amit nyerek.*

Egy elmaradt termelőcsoportban

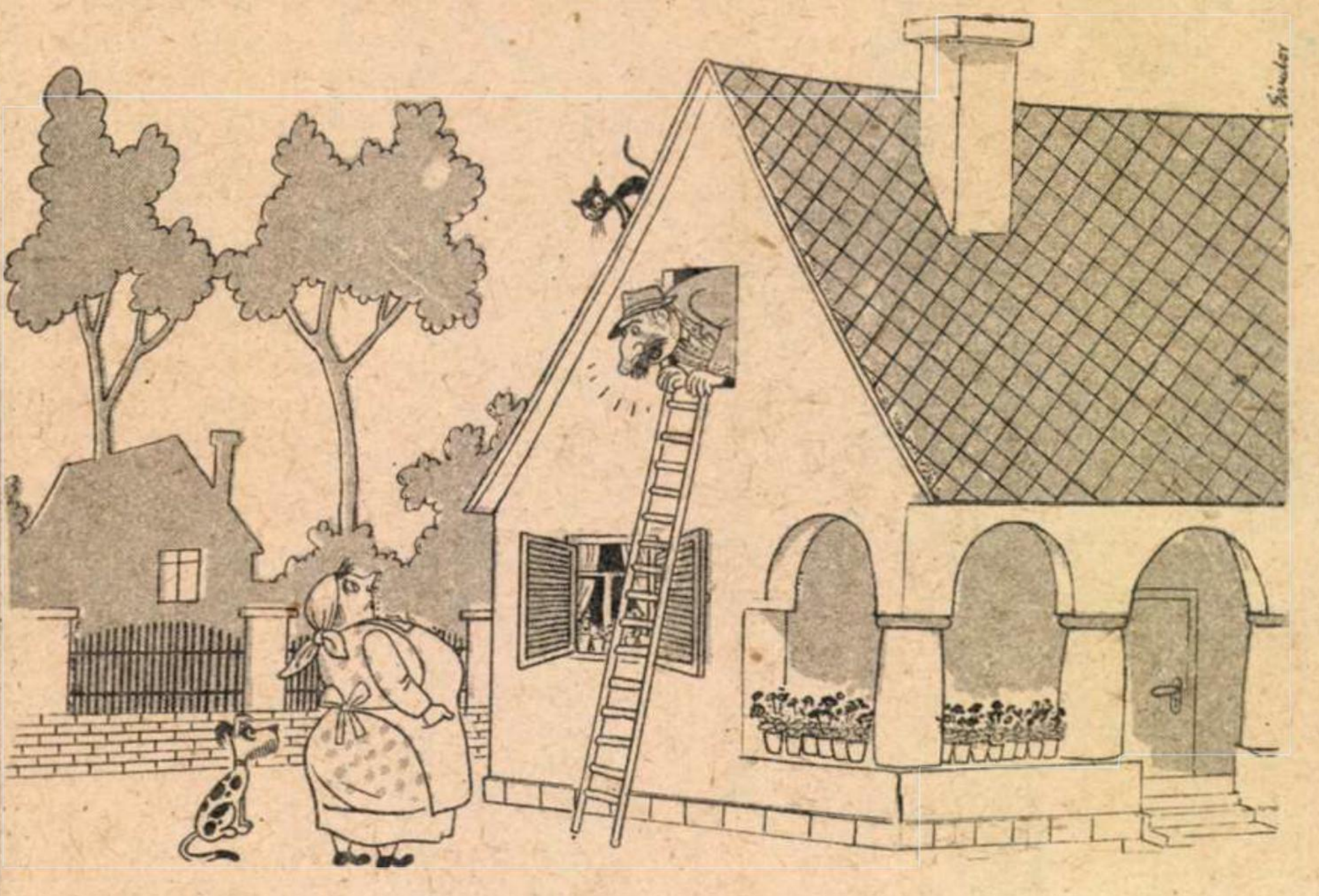
— Lemaradtak a terménybeadásban, elhanyagolták az őszi vetést, nem gondoskodtak takarmányról. Ki itt az elnök?
— Én volnék.
— Maga? Már azt hittem, a Truman...

Igaza van a gyereknek!

Fémgyűjtő kisfiú: Tudja bácsi, hogy mi kollégák vagyunk? Mindaketten nehéziparunk fejlesztésén dolgozunk...

Húzás idején Zsíroséknál

— Aztán ha jönnek a fütykösökkel azok, akiket sikerült lebeszélnem a kötvényjegyzésről, mondd, hogy nem vagyok itthon.

LAKÓGYŰLÉS

A Bogács gyerek este hét és nyolc óra között háromszor csengetett be lakásunkba:

— Pont félkilenckor kezdődik a lakógyűlés! — hangzott a figyelmeztetése.

A kapu alatt falragasz hirdette:

Lakógyűlés ½9-kor!
Tárgy: a romos tető megcsináltatása.

Félkilenckor már zsúfolva volt az I. emelet 4-es számú szoba. Mindenkit érdekelt a romos tető. Nem csoda: ha kiadós eső volt, befolyt a lakásokba a víz. A KIK pedig húztahalasztotta a tatarozást.

— Mint tudjuk, a tetőről lesz szó, — kezdte a házmegbizott de Kelemenné félbeszakította:

— Bocsánat, hogy a II. emelet öt közbeszól, de nemcsak a tetővel van baj, hanem Zöldmálinéval is, aki mindig úgy öntözi a virágait, hogy a mi nyakunkba csorog a víz.

Kropacsek, a házmegbizott idegesen kopogott az asztalon:

— Ne térjünk el a tárgytól!

Fazekasné a földszint 3-ból beleszólt a vitába:

— Igaza van Kelemennének! Zöldmálinéval nem lehet birni. Még szerencse, hogy a lecsurgó víz egy részét Kelemenék felfogják, de jut elég az én nyakamba is...

Zöldmáliné izgatottan védekezett:

— Egy szó sem igaz! Fazekasné azért dühös rám, mert nem adtam neki kölcsön a villanyvasalómat!

Ezután a következők történtek.

Gereben bejelentette, hogy Vasváriék reggel ötkor bömböltetik a rádiót, Kovácsné bepanaszolta Forgóékat, hogy a kutyájuk az ő ajtajuk elé piszkít, Vasváriné megvádolta Gerebent, hogy a redőnyöket éjjel vad csapkodással ereszti le, Forgó azt követelte, hogy a kis Kovács Peti ne rollerezzen állandóan az ő ajtaja előtt, Csiprékásiné pedig kijelentette, hogy újra kell szabályozni a porolás időpontját, mert sokan csak estefelé érnek rá a szőnyegeket kiverni.

A házmegbizott többször igyekezett meggyőzni a lakókat arról, hogy a tető és a KIK a tárgysorozat egyetlen pontja, de minden erőlködése hiábavalónak bizonyúlt.

Amikor azután Patakiné azt akarta szóvátenni, hogy Csiprékásiné piszkosan hagyta a mosókonyhát, a házmegbizott bezárta a lakógyűlést.

— Kedves lakótársaim, — mondta — mához egy hétre újra lakógyűlést tartunk. Tárgysorozat: a virágok helyes öntözése, a villanyvasaló kölcsönadása, a rádió bömböltetése, a kutyák sétáltatása, a redőnyök leeresztése, a gyerekek rollerezése, a porolás időpontja és a mosókonyha tisztítása.

Amikor kérdő tekintetek meredtek rá, így fejezte be:

— Ilyen tárgysorozat mellett remélem, hogy végre a romos tetőről tanácskozhatunk.

Palásti László.

Tiszta magot a földbe!

— Ennek a csávázásnak nincs semmi értelme, János szomszéd...
— Tudom én, hogy magánál minek volna értelme, Zsíros úr! Ha a búzánk megüszkösödne és mi kerülnénk a csávába...

Mi van mögötte???

Ballada a pontos időről

Leejtettem a karórámat. Gondoltam ilyesmi előfordúlt már a világtörténelemben, egy kis tengelytörés nem a világ, különben is percek alatt megjavítják és...

Illetve, itt azért álljunk meg. A baj ott kezdődött, hogy némikép sérült karórámat bevittem az Órajavító / Kisiparos Szövetkezetbe. Mondták, nézzek be pár nap múlva. Benéztem. Mondták, most már tudják, mi a baja és nézzek be pár nap múlva. Benéztem. Mondták, hogy a közben végzett számítások szerint a javítás ötven forintba is belekerülhet, ami egyébként nem biztos, minden esetre nézzek be pár nap múlva. Benéztem. Mondták...

Szóval az órám egyelőre az OKSZ-nál fekszik. Én viszont azóta óra nélkül fekszem, kelek, — ami némi bonyodalmakat okoz az életemben. Egy ideig a sarki órához igazodtam, sajnos azonban tegnapelőtt az is megállt s én kénytelen voltam áthallás útján a szomszédok kakukos óráját igénybevenni. A kakukolás számbavétele azonban olyan nehézségek elé állított (miért üt pl. háromnegyedkor hármat és pont egykor egyet?!) hogy ezzel is felhagytam. Maradt a rádió.

Megjegyzem, anyám ötlete volt s nekem már eleve volt némi rossz előérzetem.

— Úgyis egész nap szól — igyekezett anyám rábeszélni — legalább legyen valami értelme.

No jó. Életem vezérfonala azóta egy Telefunken-középszuper és egy rádióujság. A napi munkarend pedig így fest valahogyan:

„Női szemmel” ébredek, ami az ujság szerint reggel 5 óra 40. A reggelit a *„szinházak és mozik műsorá”*-val fogyasztom el, de ha vidéken is sok az érdekes film, lekésem a 7 óra 10-es 63-as villamost A vacsorát *„Hangos ujság”*-kor kérem és az esti *„Sport”* (22 óra 15!) már ágyban talál.

Ugye egyszerű?

Dehogy egyszerű ez, kérem. Mert itt van például a szombat délután. Nem tudom, ki hogyan van vele, én szeretek szombat délután egy kicsit aludni. Hogy estére mozijegyem van, sőt: jegyünk van, ugyanis az egész iroda rámbízta a csoportos jegyváltást és illene pár perccel korábban ott lennem...? Sebaj.

Megkérem anyámat, hogy *„Egy falu, egy nóta”*-kor ébresszen.

Riadt rázásra ébredek.

— Kelj fel már öt perccel mult *„egy falu, egy nóta”*.

Sajnos, nem öt perccel mult, hanem egy fél órával. Anyám ugyanis Kossuth szerint ébresztett. De én Petőfiben kértem.

Aztán kezdenek szaporodni a bonyodalmak. Anyám *„német hirek”* alatt a *„Sendung für Österreich”*-et érti, mert egyszer gyerekkorában Kirlingben nyaralt és szép emlékei vannak erről a kis osztrák faluról. Én viszont *„Sendung für Deutschland”*-ban kalkulálok és lekésem. *„Filmdalok”* — mondom, mire ő kikeresi a *„Civil a pályán”* sportindulóját, amikor én a *„Donyeci bányászok”*-ra számítottam. És összekeverjük a *„Beszélgessünk oroszul”*-t a *„Tanuljunk énekszóra oroszul”*-lal (másfél óra különbség!), — az afféle mellefogásokról nem is beszélve, amikor a bemondó elvtárs merő előzékenységből két lemez között tudomásomra hozza, hogy „a pontos idő 7 óra 23 perc”, mire én kávés szájjal, lobogó nyakkendővel rohanok ki a kapun s a helyesbítés már nem ér utol, amely szerint „helyesbítek kedves hallgatóim, a pontos idő 7 óra 13 perc”.

Nem ment tovább. Berohantam az OKSZ-hoz, ahol feldult idegállapotomra való tekintettel nem mondták, hogy „nézzen be pár nap mulva”, hanem rövid időn belül megjavították a karórámat.

Szeretettel és féltő megbecsüléssel csatoltam a csuklómra, miközben — inkább csak megszokásból — megkérdeztem:

— Ugye pontos?

— Hogyne kérem — válaszolta a kiszolgáló kartárs készségesen, — rádió szerint jár!

R. Gy.

Gádor Béla:

Hogy kapott lakást Mikoláné?

Ezt a történetet egy nőrokonomtól hallottam, aki kint lakik Zuglóban. Ugy adom tovább, ahogy ő nekem elmondta.

*

Hát kérlek, beszéltem már neked arról a Mikolánéról, aki odajár hozzánk a házba. Én már régebben ismerem, mert a barátnője, egy bizonyos Balcárné ott lakik a szomszédomban és én néha üzenetet szoktam közvetíteni a két nő között a jószomszédi viszony alapján. Egyébként Mikoláné kellemes külsejű, kövérkés asszony, lehet úgy negyven éves. Nincs rajta semmi feltűnő, hacsak nem az, hogy arcán állandó gépies mosoly lebeg, amely élénk ellentétben áll kis tömpe orrával és apró, ravaszkás szemével. Ezt a mosolyt magamban túlvilági vigyornak neveztem el, még mielőtt a mosoly eredetéről közelebbit tudtam volna.

Egy napon becsengetett hozzám Mikoláné és megkért arra, hogy adják át egy üzenetet Balcárnénak, aki nem volt otthon. Csak ennyit mondjak neki, szólt Mikoláné: „Az Urjézus azt üzeni, hogy ne tegyen egy lépést sem az állás ügyében". Amikor megkérdeztem, hogy az Urjézus milyen módon adta át neki ezt az üzenetet, azt felelte, hogy természetesen közvetlen összeköttetésben áll vele sugallatok útján. Ekkor kezdett közelebbről érdekelni Mikoláné. Később Balcárnétól megtudtam, hogy a derék asszony tagja az Élő Isten gyülekezetének. Balcárné nem tudta, hogy ez a szekta miben különbözik a többitől, csak annyit tudott, hogy hetenkint háromszor szoktak összejönni a „testvérek", imádkoznak, sírnak és teáznak .A teát és aprósüteményeket ismeretlen jótékony adakozók juttatják a gyülekezetnek. Megtudtam továbbá azt is, hogy Mikoláné férjével és két felnőtt gyermekével egy romos házban lakik valahol a Zugló szélén de kiigényelt egy kétszobás lakást.

Minap a lépcsőházban találkoztam Mikolánéval s megkérdeztem, megvan-e már az új lakás.

— Megvan — mondta — kaptam az Urtól egy kétszobás összkomfortos, gyönyörű lakást.

— Urtól? Tudtommal a lakáshivatalban inkább elvtársak vannak.

— Ez kétségtelen — mondta, anélkül, hogy a túlvilági vigyor egy percre is elhagyta volna arcát. — De az Ur adta nekik az érzést a lakás kiutalásához. De látom, hogy érdekli a dolog, elmondom tehát, hogyan történt. Eredetileg nem is akartam másik lakásba költözni, de „igét kaptam".

— Az hogy történt?

— Az igét úgy kapja az ember, hogy találomra felnyitja a bibliát és ahová a pillantása esik, az az ige, amely neki szól. Az én igém így szólt: „Ne ragaszkodj a kő- és fabálványodhoz". Ebből megtudtam, hogy nem szabad ragaszkodnom a kőhöz, vagyis a házhoz és a fabálványhoz, vagyis a gyümölcsfáimhoz. Ezekután kiigényeltem egy kétszobás lakást és protekció után néztem. Csakhamar azonban ismét igét kaptam, amely így szólt: „Ne keress földi támogatást, hanem fordulj egyenesen a te Uradhoz". Erre felkerestem a protektoromat és megkértem, hogy ne protezsáljon. Szerencsém volt, mert még nem is tett az érdekemben semmit és megígérte, hogy nem is fog tenni. Ezután hetekig nem történt semmi s már kezdtem aggódni, amikor egy újabb ige tudomásomra hozta, hogy: „Tiéd leszen a gyümölcs, amely a fákon van és a szőlő, amely a tőkén érlelődik". Megértettem az üzenetet, leszedtem a gyümölcsöt és befőztem. Amikor az utolsó üveggel is végeztem, megkaptam a lakáskiutalást. Meg kell azonban mondanom, hogy szőlő nem volt az én régi kertemben. Képzelheti a meglepetésemet, amikor megláttam, hogy az új lakásom kertjében szőlő is van. Ehhez ugyan a régi tulajdonos ragaszkodott, de megmagyaráztam neki, hogy én igét kaptam a szőlőre, erre megegyeztünk abban, hogy a felét én szedem le. Ujabb nehézségem támadt azonban a lakás kifestésével. A festő, akivel tárgyaltam, sajnálkozva közölte, hogy csak két hét mulva ér rá. Azt mondtam a festőnek: „Nekem mindegy. Amikor az Ur akarja, maga úgyis nálunk fog festeni". Másnap megjelent a festő, mert az Ur beléje adta az érzést. Szinte tántorgott a megszállottságtól.

— Nem volt részeg? — vetettem közbe.

— Nem, bár egy kicsit borszaga volt. Gyönyörűen kifestette a lakást és az Ur egy hét mulva bútorokat is adott. A testvérek a gyülekezetben összeszedték a pénzt, amit egész kis részletekben kell majd visszafizetnem, ha az Ur is úgy akarja. Tegnap este avattuk fel az új lakást. Amikor leültem a kényelmes fotelbe, amilyenben talán csak egy herceg Eszterházy ülhetett, és végignéztem az ezüsttel befuttatott gyönyörű falakon, így sóhajtottam fel: „Uram Jézus, ha ez a kétszobás lakás ilyen gyönyörű, milyen lehet akkor a mennyország!"

— Van az talán négyszobás is — jegyeztem meg, de Mikoláné feleletre sem méltatott. Arca aggodalmas kifejezést öltött.

— Van ugyan egy kis komplikáció, mert ma reggel megjelent nálam egy testvér és közölte, hogy ő is beadta az igénylést erre a lakásra, mert ő is igét kapott rá.

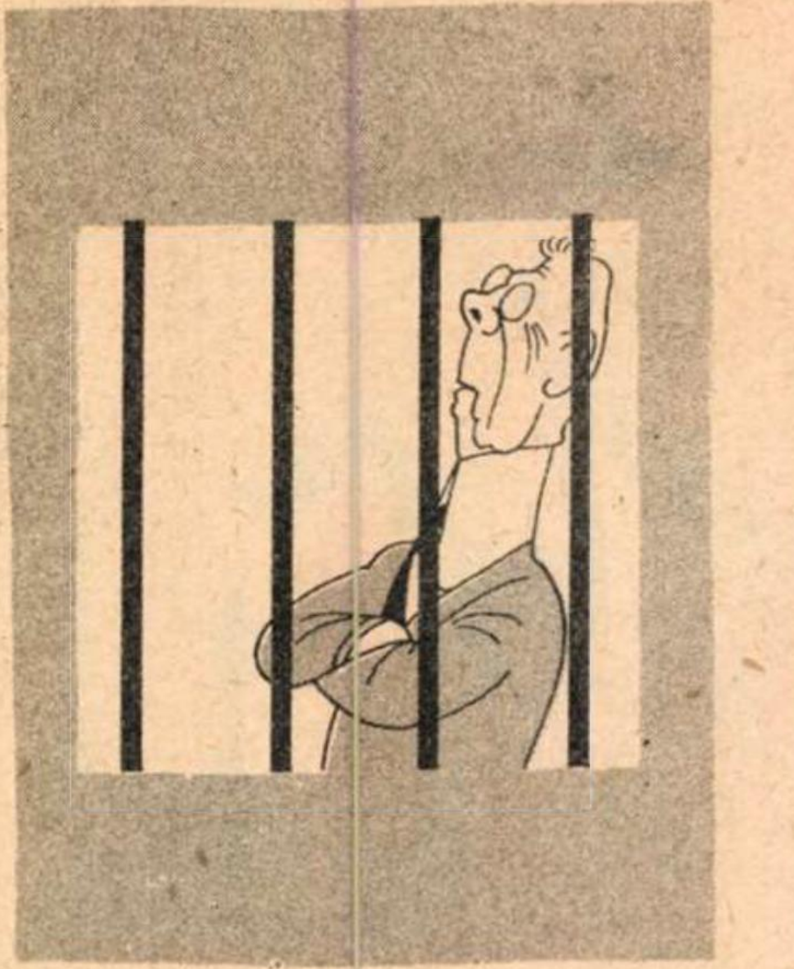
— Nahát akkor ebből baj lesz.

— Semmi baj — mondta és a szeme ravaszul megcsillant. — A kiutaló végzés mégis csak az én kezemben van...

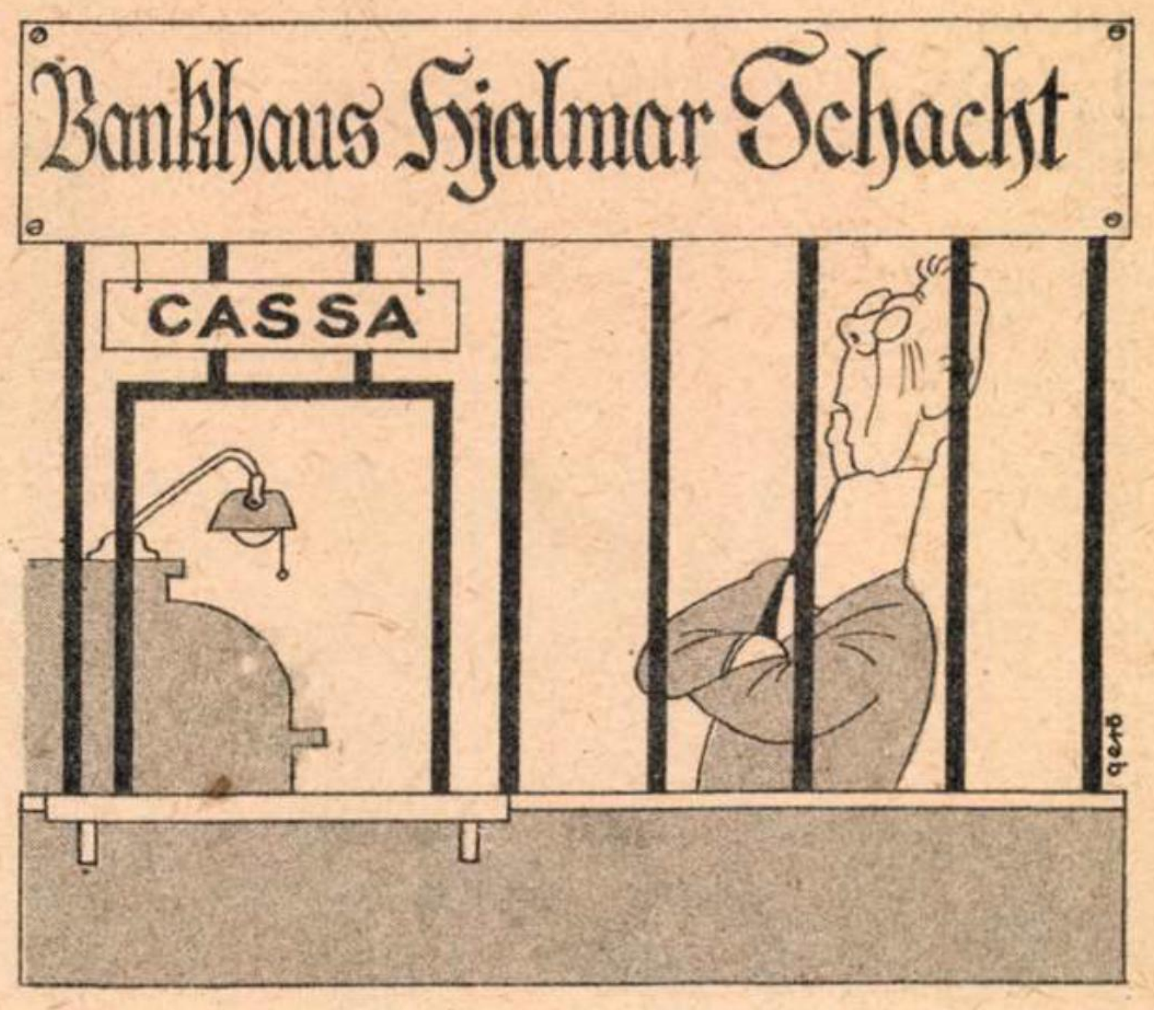
*

Eddig szól a történet, amelyet zuglói nőrokonom mesélt el, kinek szavában nincs okom kételkedni. Gondolkoztam, hogy megirjam-e, de igét kaptam, amely így szólt: „Ne tartóztasd meg a te szádat egy jó történet elmondásától, még akkor sem, ha Mikolánéról van szó".

Schacht Hamburgban bankot nyitott

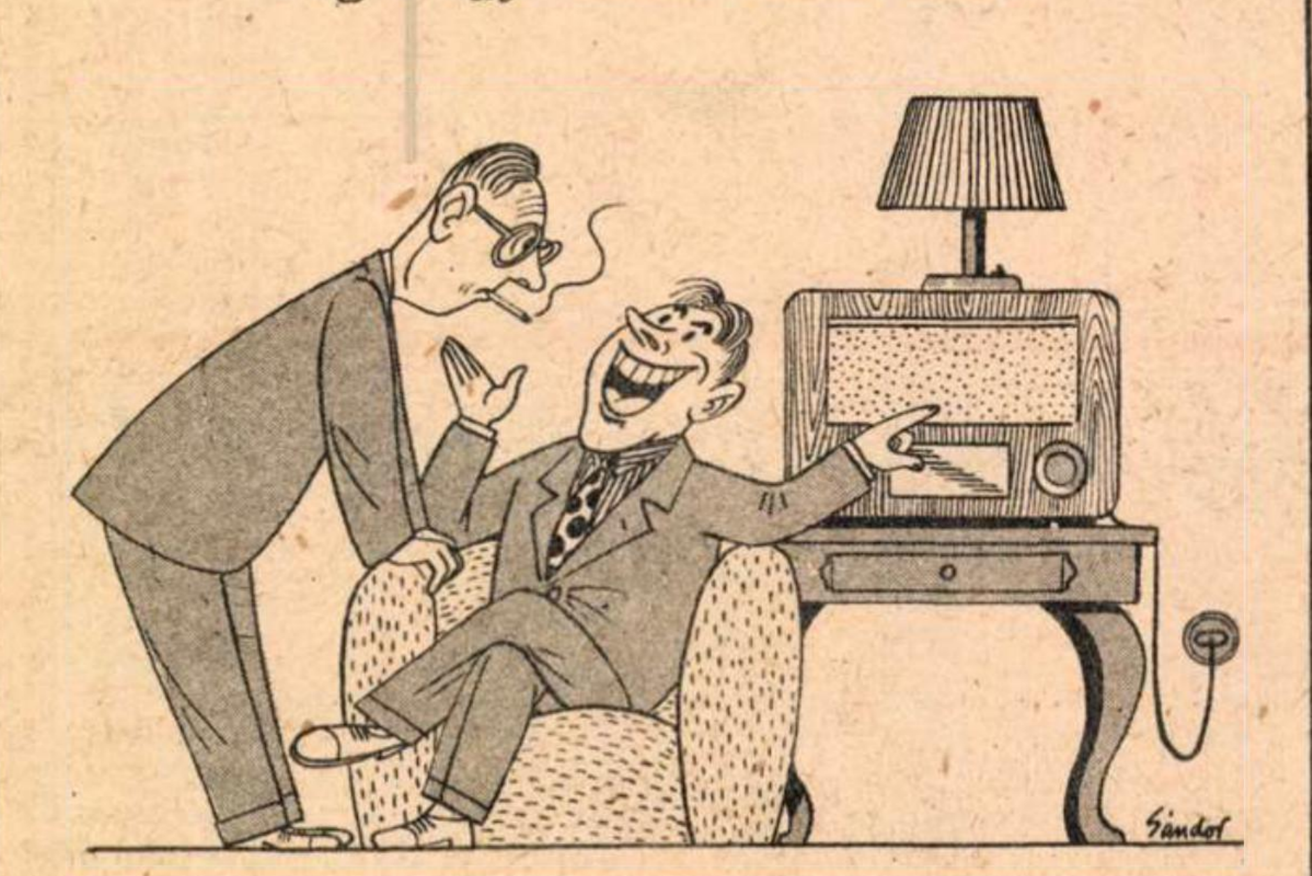

1946
Schacht a börtönben: Ezért megfizetnek!

1952
Schacht a bankházban: Lehet fizetni!

Végre egy kitünő műsorszám!

— Remek dolgot hallottam tegnap a Kossuth-adón...
— Szinte hihetetlen.
— De igen. Bemondták, hogy az egyik kötvényem huszonötezer forintot nyert.

VANNAK ILYEN IGAZGATÓK

— Látja könyvelő kartárs? Ha vacakolnak, hogy mi lesz a tervteljesítéssel, csak megmutatok egyet-kettőt ezek közül és kész.

Kossuth Lajos íródeják

Apró legényke áll a Kossuth-téren, lehet vagy négy-öt esztendős. Nagy szemekkel nézi az új szobrot, amely leleplezésre vár.

— Kati néni, mi ez? — néz fel a kísérőjére.

— Szobor, kisfiam.

— Kinek a szoborja?

— Nem szoborja, hanem szobra.

— Ez a szobra kinek a szoborja?

— Kossuth Lajosé.

— Hol lakik a Kossuth Lajos?

— Kossuth Lajos már meghalt, kisfiam. Tudod ki volt Kossuth Lajos?

— Persze tudom. Kossuth Lajos megvédte a magyar népeket a királyoktól. Mert Kossuth Lajos szerette a szabadságot. Azért csinálnak Kossuth Lajosnak szobort, ügye?

A néni meghatottan simogatja meg a gyerek fejét:

— Ilyen kicsi vagy és már tudod, hogy ki volt Kossuth Lajos...

A gyerek büszkén néz fel:

— Én ám még az énekét is tudom, az még szebb!

És elkezdi énekelni:

Kossuth Lajos azt üzente,
Elfogyott a regimentje...

— Hol tanultad? — kérdi a néni.

— Apukámtól. De ám még tovább is tudom!

Kossuth Lajos íródeják,
Nem kell neki lámpavilág,
Megirjajőjalevelet,
A ragyoggó csillag mellett...

— Nagyon szép — mondja a néni. — Aztán érted is? Tudod mi az, hogy regiment? Meg íródeák?

— Azt nem tudom — mondja a gyerek. — Én még nem járok iskolába, én még nem tudom mi az, hogy íródeják, én csak azt tudom, mi az, hogy Kossuth Lajos...

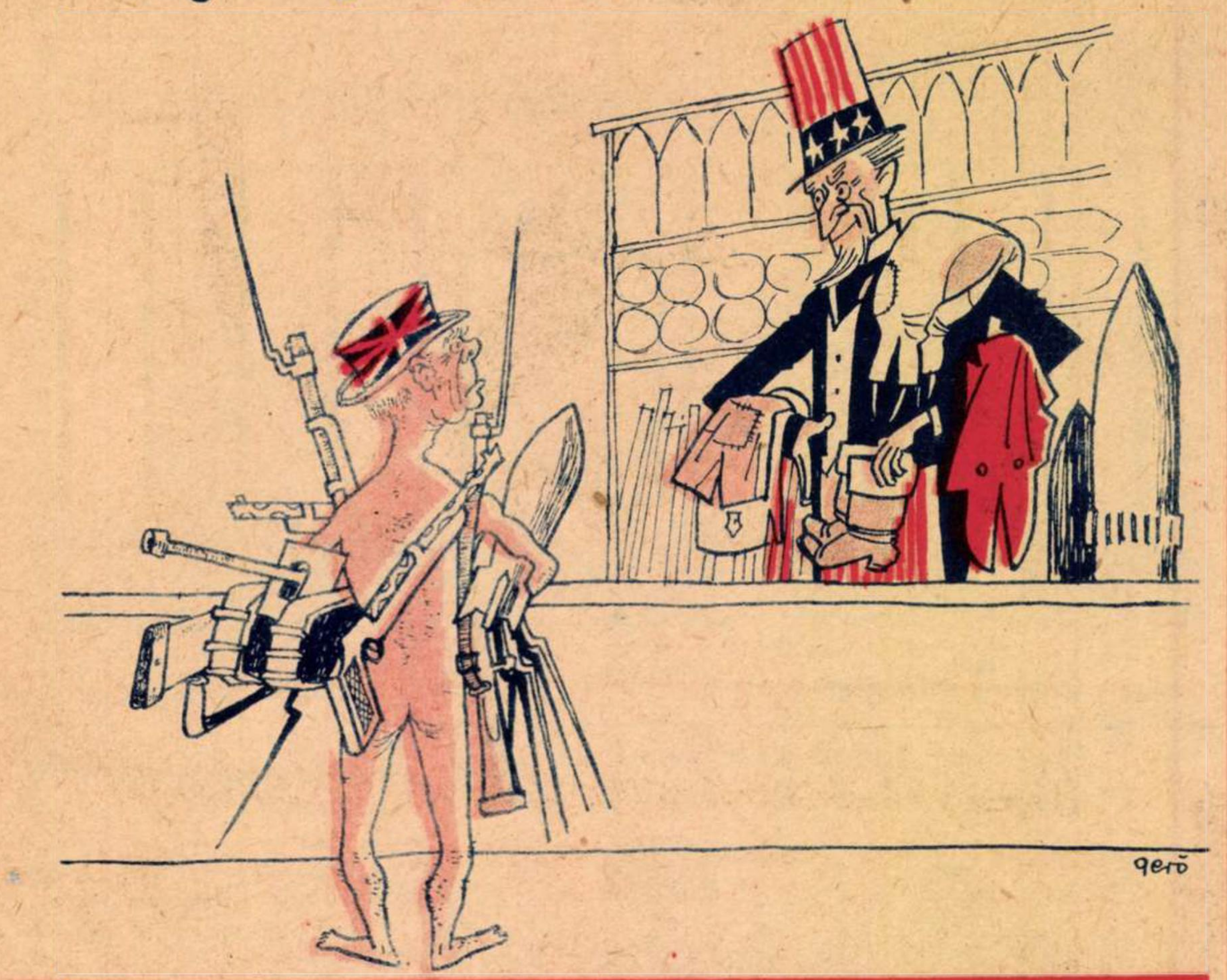
Gergely Miklós

Elkészült az első magyar gyártmányú, hét és fél méter hosszú csúcsesztergapad

— ... EKKORA csúcsesztergapadot készítettünk!

Anglia végrehajtja fegyverkezési programmját

Ijesztő stanicli

Már annyiszor írtam, panaszkodtam, beszéltem, tiltakoztam az üzleti és még gyanúsabb papírból készült gyümölcs-zacskók ellen, hogy a végén belenyugodtam. Úgy éreztem: ennek úgy látszik így kell lennie, amíg világ a világ. A szokott Krapancsák Manó gyógynövény és szappannagykereskedés 1927. évi mérlege, vagy egy első világháborúbeli honvédkórház vese- és egyéb műtéteiről szóló nyilvántartás már egyáltalán nem izgattak. Sőt voltak zacskók, amelyeket kimondottan szerettem. A Kálvin-térnél egy időben Horáciusz ódáiban adták az almát és körtét (iskolai kiadás, a huszas évekből, kivonatos), volt hely, ahol folytatásos regény céljából vásároltam a gyümölcsöt, alig vártam, hogy jöjjön a másnap és elmehessek félkiló gyümölcsért, — ugyanis a félkilós zacskókon folytatásos pajzán történetek voltak. Egyszóval, — láttam már életemben jónéhány gyümölcsöszacskót. De ilyent még nem.

Kivettem a zacskóból a szőlőt és olvasni kezdtem. Azt mondja: *1920. VI. 28. Borbás Vincéné szobor beburkolása 1919. őszén, kibontása 1920 tavaszán.* Ki ez a Borbásné? És miért van szobra? Hiába, hiányos a műveltségem, állapítottam meg önmagamról, majd olvastam a következő tételt: *Persenszky Lajosné, szoborbeburkolás stb., majd Barát Leó László és így tovább.* Ekkor hirtelen a következő sor következett: *„Káldor Józsefné, új temető 2 feliratí tábla vésett felirattal”,* — ami azonnal megoldotta számomra a zacskó származását.

Nem vagyok ideges ember, de vannak dolgok, amiket nem szeretek. Nem szeretek este ágy helyett koporsóban aludni, nem szeretek halotti lepelbe takarózni, és *nagyon* nem szeretek szőlőt enni egy sírkőárus üzleti könyveiből. Kérem a városi tanácsot, hogy ezt vegye tekintetbe, már csak azért is, mert könnyen elképzelem, hogy akad még kívülem Budapesten egy-kéi ember, akinek ugyancsak kifordulna a szájából a szőlő, ha meglátná, hogy miféle üzleti könyvből készült annak porhüvelye, akarom mondani a stanicli.

*

Utóirat. Felhívtam telefonon Gádor elvtársat, a Ludas Matyi szerkesztőjét, közöltem vele, hogy milyen zacskóban kaptam a szőlőt és hogy erről feltétlenül írni fogok. „Jó” — felelte ő — „csak légyszíves mondd meg, nem a József-körúton vetted-e a szőlőt?” „Nem, a Rákóczi-úton.” „Érdekes mert nekem a József-körúton adták a szőlőt egy temetkezési vállalat irataiban.”

Így hát kérem a tanács illetékes osztályát, hogy figyelmét ne csak a Rákóczi-útra, hanem a Körútra is terjessze ki.

Fehér Klára

Feladtam egy Konzervtáviratot!

Ami a készétel a táplálkozásban és a készruha az öltözködésben, az a konzerv-távirat a köszöntésben. Aminthogy a dolgozó háziasszonynak nem kell munka után tisztítani, mosni, kavarni és sütni, hanem előveszi a készétellel töltött üveget, beleönti a lábasba és öt perc mulva már vacsorázhat a család, ugyanilyen egyszerű módon üdvözölhetünk bárkit, anélkül, hogy előzőleg fejet kellene törnünk. Régen egy gyermek születése, házassági évforduló vagy eljegyzés alkalmából néha órákig is törhette a fejét az ember a megfelelő mondatfűzésen: hogyan fejezze ki az esemény iránt érzett örömét; legyen eredeti és sokatmondó és férjen bele tíz szóba, mert akkor olcsóbb... Most mindezt már régen kiküszöböli a „konzerv-távirat”.

A telefonkönyv utolsó-belső oldalán sorakoznak a konzerv-táviratok különböző válfajai. Előre elkészített szövegek ezek, minden ünnepélyes alkalomra. Mindenki ismeri, nem is akarok újdonságot elárulni ezzel, pusztán csak lerögzítem, hogy én most kerültem közelebbi ismeretségbe vele. Tudniillik Lajos bácsi, vidéken élő öreg barátom nősült meg a napokban.

— Gratulálni kell — mondta a feleségem és igazat adtam neki, hiszen Lajos bácsi hetvennégy esztendős és akinek ebben a korban házasodni van kedve, az minden elismerést megérdemel.

Megállapodtunk abban, hogy táviratozunk, méghozzá a rendelkezésre álló konzerv-táviratok „esküvő” alatt felsorolt kilenc fajtájából az egyiket fogjuk a drót szárnyaira bízni. És hogy még jobban hangsúlyozzam azt, hogy a technika századában élek, már fel is emeltem a telefonkagylót, hiszen táviratot telefonon is fel lehet adni.

Mondanom sem kell, hogy előzőleg megállapodtunk abban, hogy az „E 21” jelű konzerv-táviratot fogom feladni, amely tömör egyszerűséggel ennyit mond: *„Esküvőd alkalmából őszinte szeretettel a legjobbakat kívánja”*... A táviratot feladtam, aztán még néhány percig elbeszélgettünk róla, a hetvennégy éves ifjú férjről.

Néhány napig szó sem esett Lajos bácsiról és házasságáról. Ekkor megjelent az új férj Pesten élő húga Sári néni, és közölte, hogy táviratunkkal sikerült Lajos bácsit vérigsérteni és hallani sem akar többé rólunk.

Nem értettünk egy szót sem.

— De hiszen itt a szöveg — nyitottam fel a telefonkönyvet — „E 21” jelű késztávirat. *„Esküvőd alkalmából őszinte szeretettel a legjobbakat kívánja...”* Ezért csak nem lehet megharagudni.

Sári néni kikapta kezemből a telefonkönyvet. Néhány pillanatig nézte, aztán szemüvege felett rám pislogott.

— Nem ezt a táviratot kapták a Lajosék!

— Nem ezt? De hiszen...

— Nem! És a Lajos dühöng, hogy lehet ilyen tréfát űzni vele hetvennégy éves korában és hogy ez mégiscsak disznóság...

Sári néni ujja rámutatott a konzerv-távirati tartalomjegyzék egy sorára:

— Idenézz... Te nem az „E 21”-et, hanem az „E 23”-at küldted neki!

Megrendülten meredtem a listára. Rettenetes! Az „E 23” jelű távirat szövege ugyanis szellemes versezettel így szól:

„Sok szerencsét, boldogságot, esztendőre apróságot!”

Vajda Albert

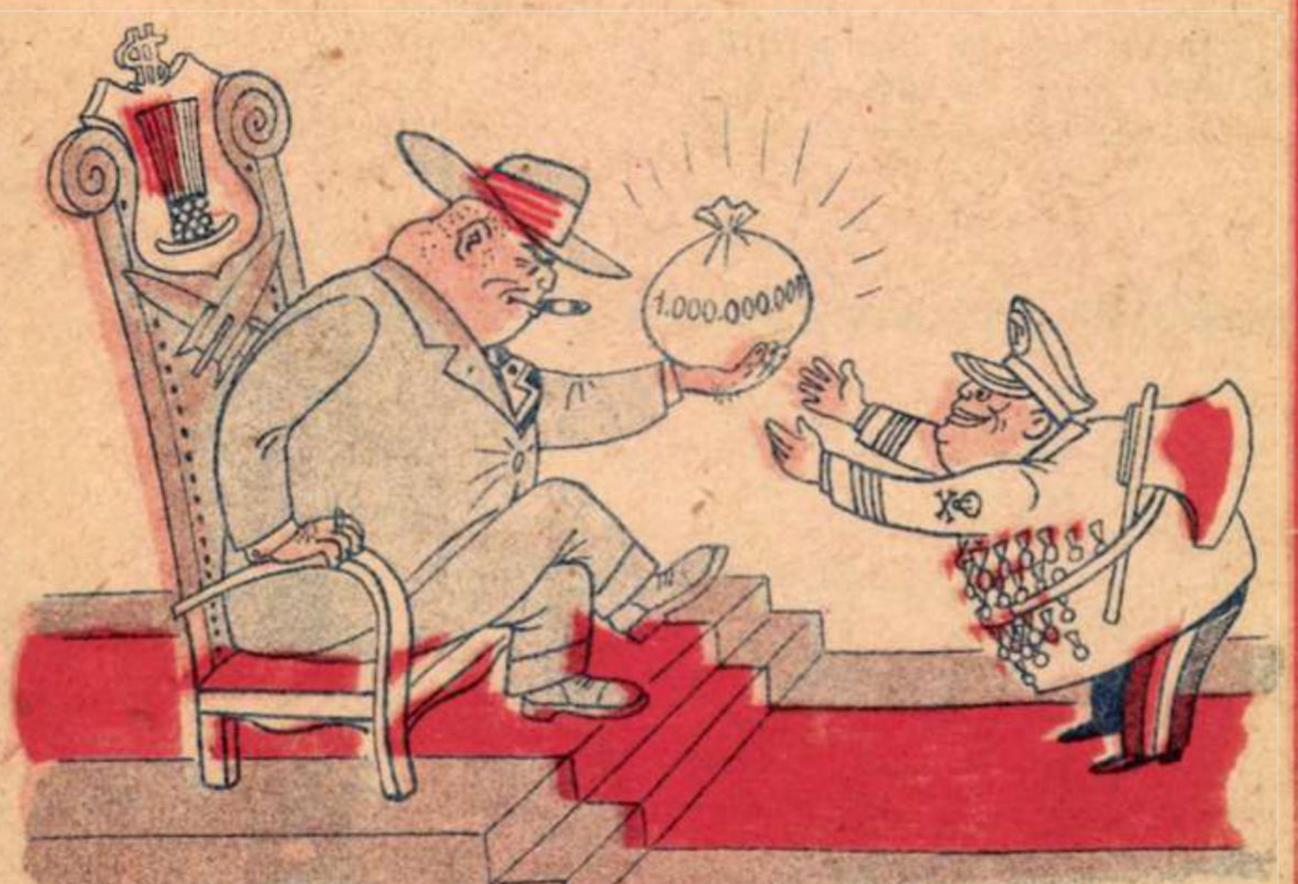
A SEPRŰ KÖZBESZÓL

(Egyiptom miniszterelnöke tisztogatási akciót kezdett a korrupció ellen.)

A seprű: Nagib, Nagib, rosszul fogtál hozzá! Magadon kellett volna kezdened...!

Tito újabb dollársegélyt kapott

— Nézze Tito, itt van egy zsák dollár. Van valami, amit jobban szeretne?
— Hogyne. Két zsák dollár.

Őszi bánat

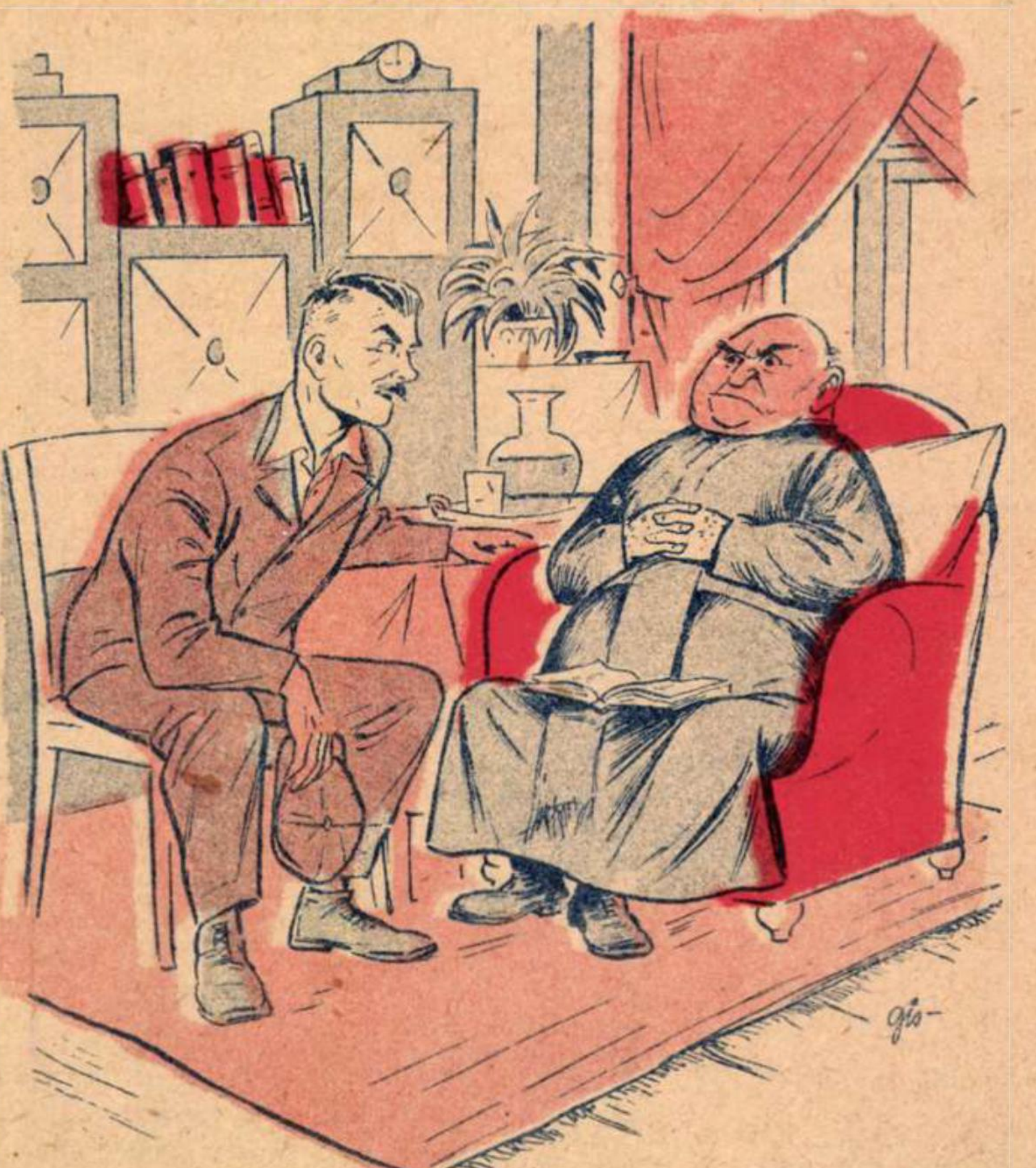
— Mért zokog nénike?

— Mert nemrégen még az egész város engem emlegetett, ma pedig már a kutyának sem jutok az eszébe.

— Hát ki maga, nénike?

— Én a jegesember keresztanyja vagyok...

ISMERI A PLÉBÁNOS URAT

— Arra kérem plébános úr, támogassa a szerződéses termeltetést.
— Vagyis prédikáljak róla a misén?
— Ellenkezőleg, ne prédikáljon róla.

Inog a francia kormány

(Queuille és Bidault félnek, hogy Pinay bukása után nekik kell kormányt alakitaniok.)

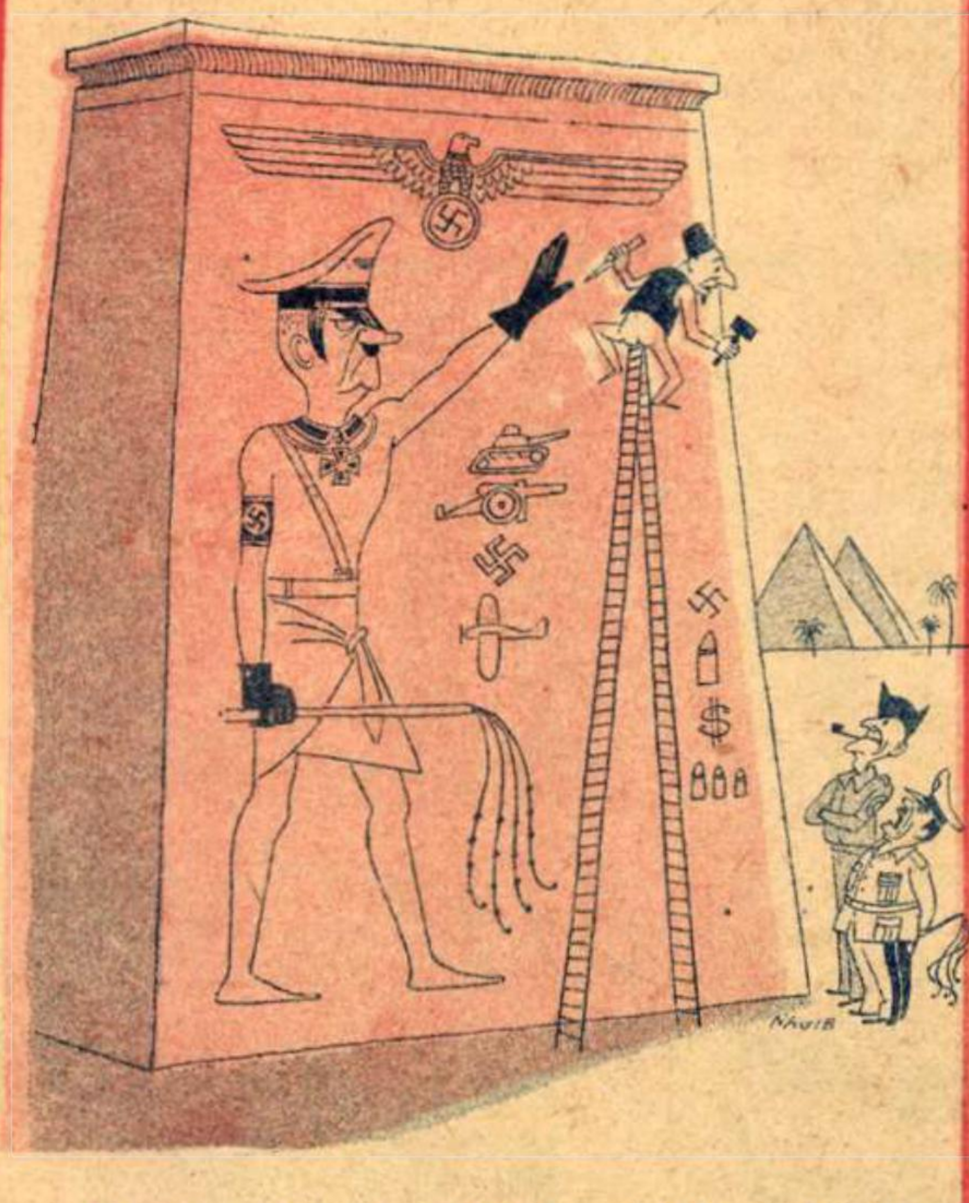
— Fussunk öregem, mert még ránk esik a bársonyszék!

A róka és a holló új változata

— Hoztam magának egy szép nagy sajtot, csak hagyja már abba az éneklést..

Új egyiptomi isten

Nagib: Nekem tetszik, de mit szól majd hozzá a nép?

Ahogy Adenauer elképzeli

Adenauer azt mondta: „Ha meglesz a Wehrmacht, jobban fogunk tudni tárgyalni a franciákkal". Hogyan képzeli Adenauer ezt a „jobb tárgyalást"?

Az első 10 hadosztálynál így képzeli Adenauer a tárgyalást:

Adenauer: Bocsánat a zavarásért, miniszterelnök úr. Ha rá méltóztatik érni, egy nagy kérésem volna. A Saar-vidékre és Lotharingiára volna szükségem. Csak éppen eszembejutott... Ha nem zavarom vele úgye...

Pinay (meghökkenve): A Saar-vidéket és Lotharingiát akarja?

Adenauer (alázatosan): Dehogy akarom! Csak kérem! Még csak tíz hadosztályunk van...

A második 10 hadosztály felállítása után így képzeli el Adenauer a tárgyalást:

Adenauer: Jó napot! Húsz hadosztályunk van!

Pinay (zárkózottan): Ez a maguk dolga!

Adenauer: Úgy van! Elzászt visszaadni pedig a maguk dolga! Na mi lesz? Hol az a Strassbourg?

A Wehrmacht teljes felállítása esetére pedig így képzeli el Adenauer a tárgyalás menetét:

Pinay (idegesen): Na mi az, már megint akar valamit?

Adenauer: A! Nem vagyok én olyan mohó! Csak az ünnepségeket akarom magával megbeszélni!

Pinay (csodálkozva): Milyen ünnepségeket?

Adenauer: Amivel a Párizsba bevonuló Wehrmachtot fogadják. Negyvenben egy kicsit hűvös volt az egész!...

Pinay: De kollégám! Megőrült? Párizs Franciaország fővárosa!

Adenauer (jóságosan): Nem baj. A kormány elmehet addig megint Vichybe. Azt megtarthatják addig, ameddig még 10 hadosztályt felállítunk.

Miért nem akar Dánia?

(Szereplők: egy amerikai tábornok és egy dán polgár.)

— Kényes ügyben jöttem önhöz. A fülembe jutott, hogy maguk dánok tiltakoznak az ellen, hogy az Atlanti Szövetség hadgyakorlatait Dániában tartsuk meg. Igaz ez?

— Ha már így szóbakerült, be kell vallanom, hogy igaz.

— Ön talán averzióval viseltetik az amerikaiak iránt?

— Ó, szó sincs róla! Nagyon szeretem például Walt Whitman verseit. Mark Twain a kedvenc humoristám...

— Itt nem Whitmanról és Twainről van szó! Mi kifogása van ellenünk?

— Nekem? Hogy mi kifogásom van... Hm...

— Ne köntörfalazzon! Mondja meg, mi a kifogása az amerikai hadsereg ellen?

— Meg kell vallanom tábornok úr, hogy én nem tudok tárgyilagosan nyilatkozni. Ebben a kérdésben elfogult vagyok.

— Miért?

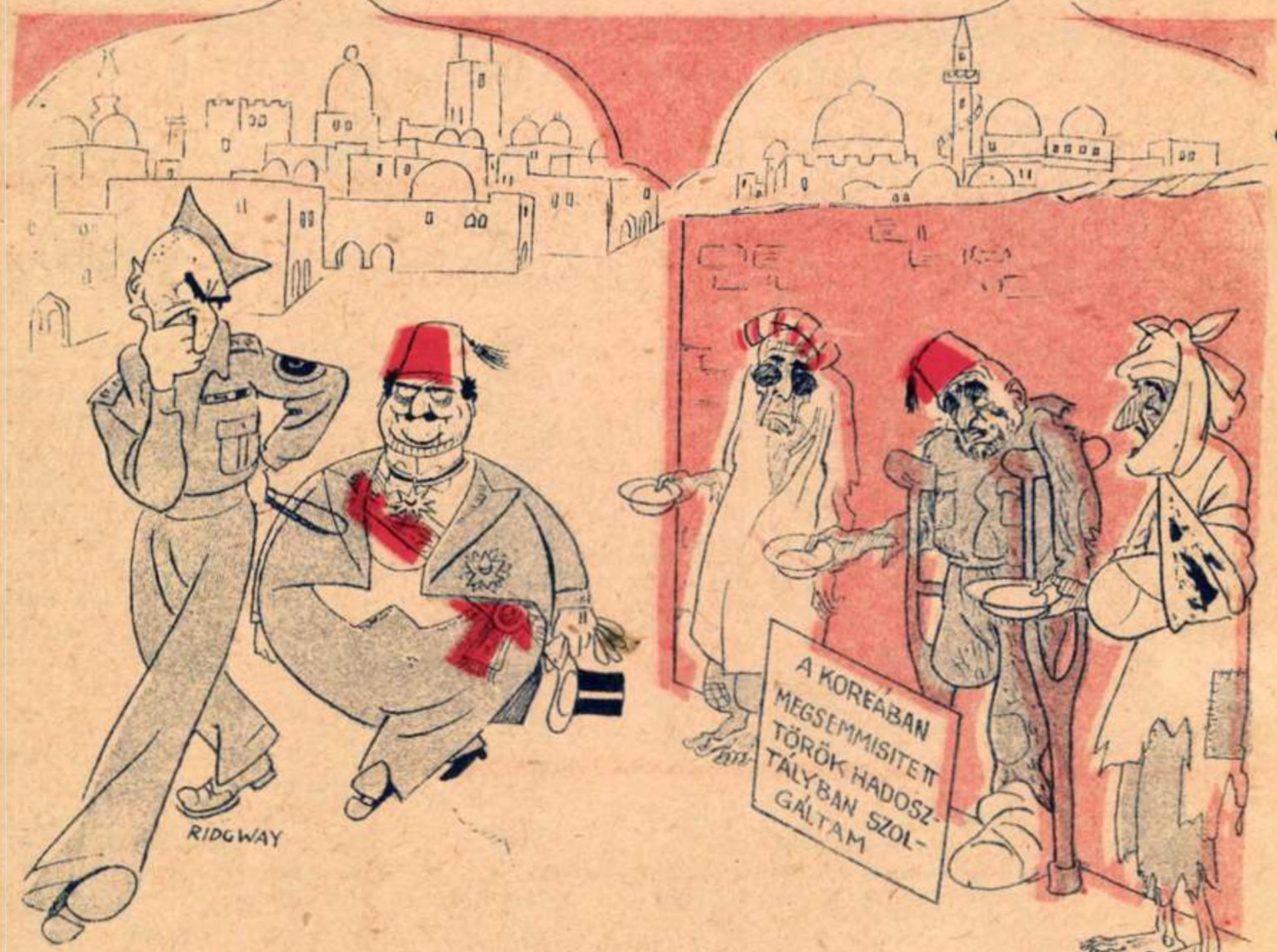
— Mert van két lányom és néhány ezüstkanalam...

Választási idegroham

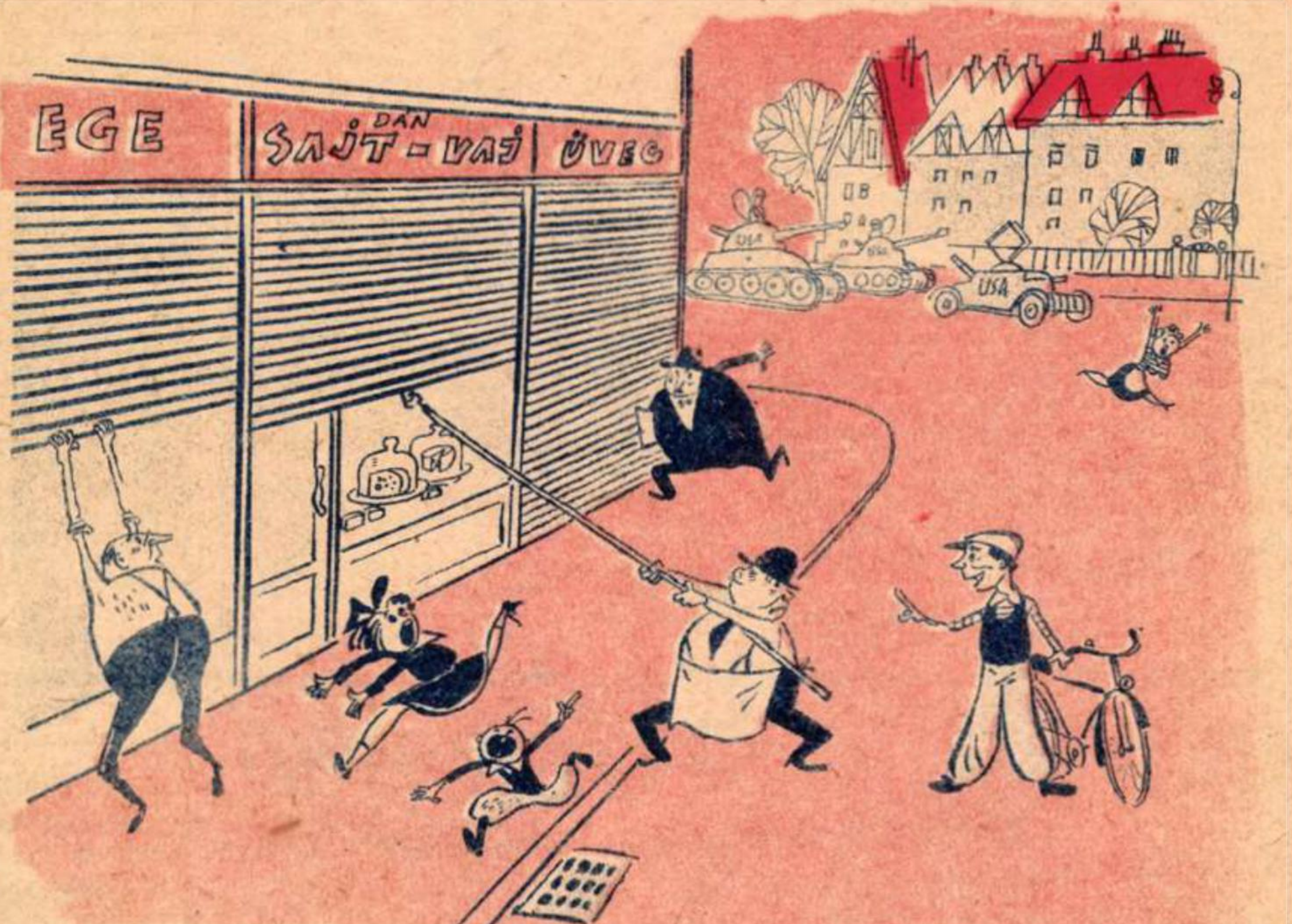
— Ne óbégasson jó asszony! A férje egy kissé túluszította magát...

Ridgway Törökországban egy régi ismerősével találkozik

Jönnek az amerikaiak!

(Dániában tartják meg az atlanti haderő őszi hadgyakorlatait.)

— Ne húzza le a rolót! Lépjen ki inkább az Atlanti Szövetségből!

Egyiptomi ALI

— Hajaj!

— Mit akarsz ezzel mondani, Ali Szulejman Mohamed ben Omár bej?

— Ezzel azt akarom mondani, Omár Szulejman ben Ali pasa, hogy hajaj. Se többet, se kevesebbet.

— De miért hajaj?

— A, hagyd el Omár! Az ember felneveli a gyerekeket, küszködik értük... És akkor...

— Mi történik akkor, Ali?

— Allah khérim, Allah akhbar! Kiszmet. Minden meg vagyon irva! Két fiam van...

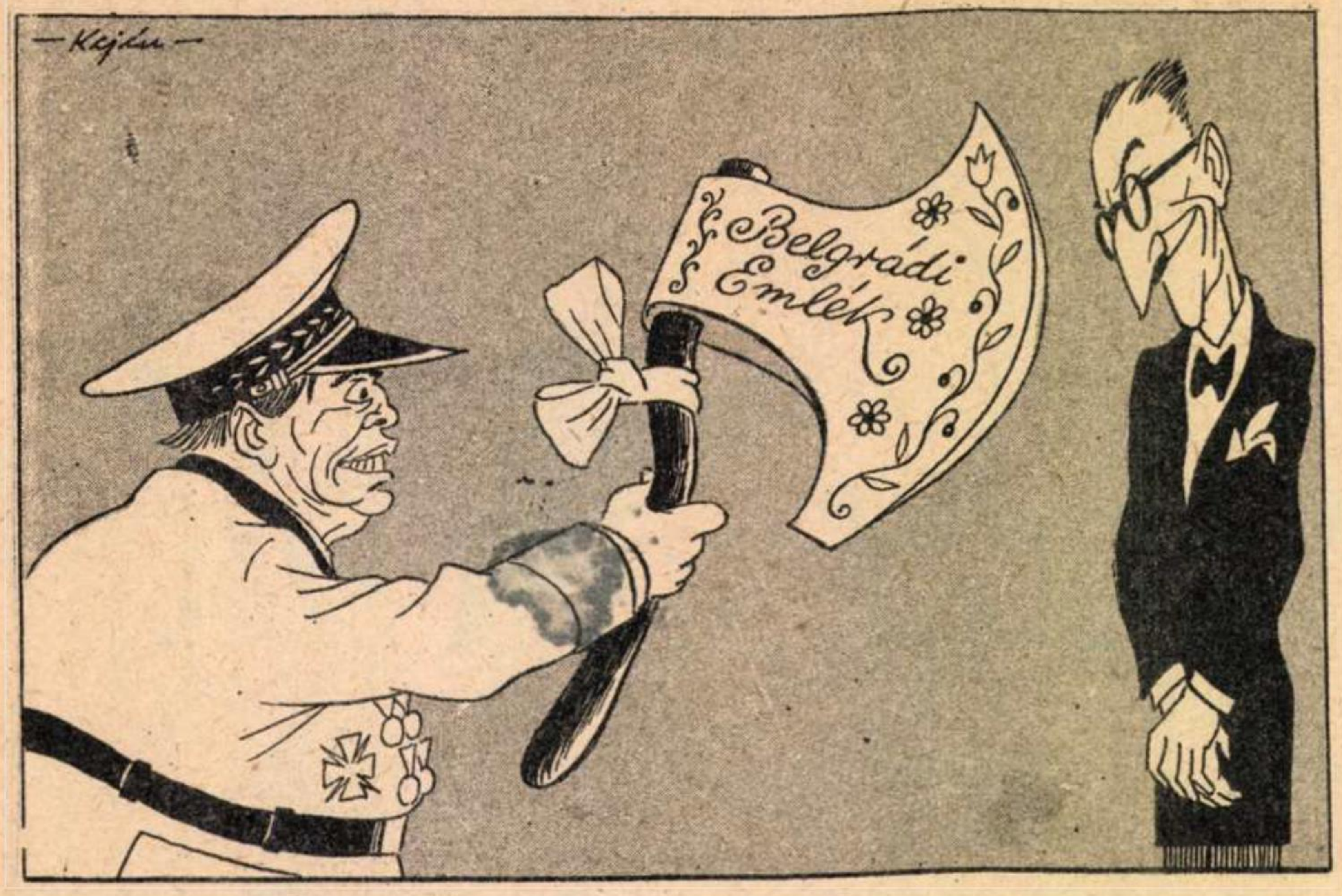
— Büszke lehetsz rájuk, Ali! A Korán is megmondotta, hogy aki nem ültetett fát és nem nemzett fiat, az hiába élt a földön

— Igen! Allah il Allah! Ez így van! De a két fiam közül csak az egyikben van örömöm! Csak az egyikre lehetek büszke...

— Tudom, Ali! Emlékszem, hogy Abdullah sikkasztott!

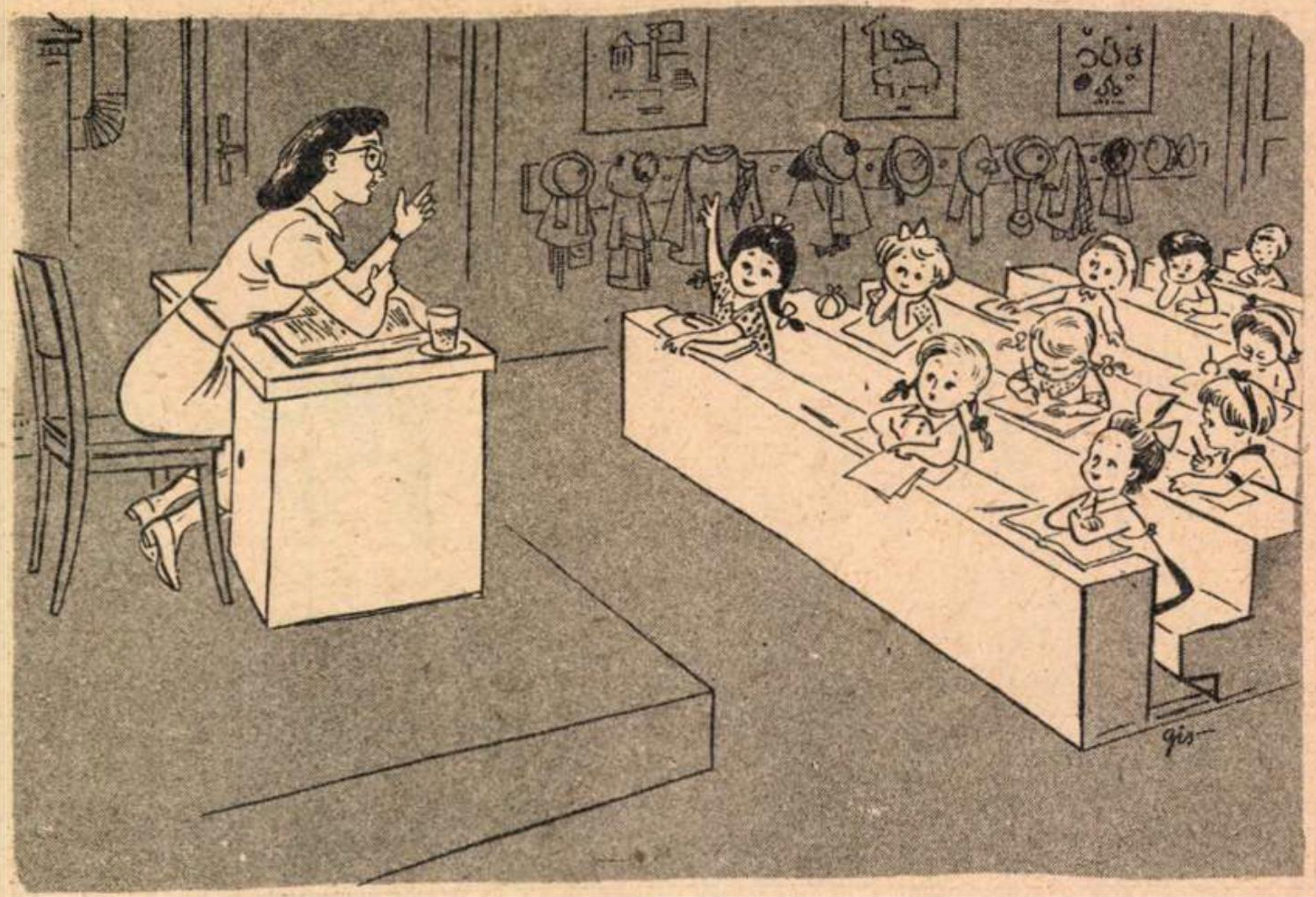
— Hiszen éppen arra vagyok büszke, mert az most miniszter Nagib kormányában. De a másik miatt kisül a szemem, mert ellenzéki politikusnak ment és most börtönben ül...

Moch látogatása Titónál

A figyelmes házigazda

Elsőosztályosok

— No gyerekek, kiből lesz közületek sztahanovista?
— Aki elsőnek eszi meg a spenótot!

Le a bürokráciával!

Disznóság a disznók körül

Vállalatunk 150 sertést kapott hizlalásra, de nagy bajban voltunk, mert nem találtunk megfelelő disznóólat. Igaz ugyan, hogy Veszprémben 500 sertés befogadására alkalmas hizlalda van, de ott a MÉH rongyot, ócskavasat és csontot tárol. Már mások is kérték, hogy a disznóólat adják át rendeltetésének, de a MÉH nem hajlandó a nemzetgazdasági értéket jelentő hulladékot sem a Martin-kemencékbe, sem a rongytépő üzemekbe vitetni.

A szegény óltalan disznók szomorúan röfögik, hogy nem híznak, hanem fogynak. Viszont szépen hízik az az aktacsomag, amelynek tárgya: „A sertéshizlalás biztosítása". Van abban értesítés, véghatározat, javaslat, iktatószám, minden, csak ólat nem tudunk varázsolni belőle.

„Nehéz" vállalat a veszprémi MÉH kirendeltsége, mert nehezen mozdítható meg a vezetőség, no meg az általuk a disznóólba beraktározott vas- és rongyhulladék. Végre rendet kellene teremteni a disznókkal kapcsolatos disznóság ügyében.

A Veszprémi Üzemélelmezési Vállalat

Életveszélyes utcák Veszprémben

Veszprém egyik városrészét Dimitrov-városnak hívják. Szövetkezeti házak szegélyezik az utcákat. Nehéz ezeken közlekedni, mert az utcák tele vannak gödrökkel, tátongó lyukakkal, feltúrt földdel. A környék lakói már többször kérték, hogy a szemetgödörbe hordott kavicsot irányítsák ezekbe az utcákba s töltsék fel vele. A gyalogosok is félve bukdácsolnak a gödrök között, a gépkocsivezetők pedig meg sem kísérlik, hogy ezekbe az utcákba beforduljanak. Este még áldatlanabb a helyzet. Az ÉDÁF Vállalat ugyanis nem szereli fel az utcai világításhoz szükséges lámpákat és amikor eljön a csendes est, akkor Veszprém egyetemi város szövetkezeti utcáira teljes sötétség borul, gondosan eltakarva minden lyukat, dombot és gödröt. Jön a sok eső! Jó lenne, ha a városi Tanács tutajokról és ladikokról gondoskodnék.

Gabnai János
Veszprém

Egerek és bérelszámolók

Érdeklődéssel olvastuk az „Egerek és emberek" című panaszoslevelet. Irigyeljük a veszprémi Bakony-szálló lakóit, mert ők csak egy-két éjszakára kerülnek egerek közé, mi azonban már két éve egerészünk.

Pontosan két évvel ezelőtt történt, hogy a székesfehérvári MÁV osztálymérnökségének központjából a bérelszámoló csoportot „ideiglenesen" egy lakóépület betonos mosókonyhájába telepítették.

A mosókonyhában hideg van, a betont ezért deszkákkal fedték be. A beton és a deszkapadló között tanyáznak az egerek. Nagyon barátságosak, napközben elhagyják börtönüket és a dolgozók ruháján és nadrágján mászkálnak. Néha megnézik az aktákat is. A dolgozók irtják őket, azonban az utánpótlás olyan nagy, hogy az egerek kiirthatatlanok.

Van más baj is. Az ideiglenes irodára az ablakokat is ideiglenesen tették fel, s ezért télen még fűtés mellett is csak nagykabátban lehet dolgozni. A pincébe is az „irodából" lehet lejárni. A pincéből nyirkos, bűzös levegő árad.

A kerületi orvos még 1951 tavaszán megállapította, hogy a bérelszámoló helyisége egészségtelen és bűzös. Akkor ígéretet kaptunk, hogy új munkahelyre kerülünk. Tekintettel azonban arra, hogy az ígérgetők nem dolgoznak a mosókonyhában a helyzet változatlan maradt és még ma is az egerek barátságát élvezzük. Ki kellene irtani a bérelszámoló egereit s azt a bürokráciát, amely nem ad nekünk jobb helyiséget.

Mesterházy László, Formanek Magda, Kondor Teréz, és még tizenöt dolgozó

Nehéz kifizetni

Mellékelve küldök egy kis zacskót, amelyben egy deka gombostű van. A gombostű fogyasztói ára 0,8635 forint. Felmerül a kérdés: a vásárló hogy fizesse ki és az eladó hogy blokkolja ezt az összeget?

Ugyanez a kérdés vonatkozik a gépselyemre is, amelynek az ára 1,01 forint.

Helyes lenne, ha a Röltexnél lefelé, vagy felfelé kerekítenék ki az összegeket.

Egy Röltex-vásárló

55 éves lányom született

1940-ben született fiam részére születési anyakönyvi kivonatot kértem a jászkarajenői Tanácstól. A Tanács anyakönyvi hivatala első kérésemre nem is válaszolt. Másodszori kérésemre csak születési értesítőt küldött. Harmadszor is írtam Jászkarajenőre és végre megjött a születési anyakönyvi kivonat. Gyermekemet Takács Lászlónak hívják, most 12 éves és ezért méltán döbbentem meg, amikor a küldött anyakönyvi kivonatban ez állott: „Született 1897-ben, neve Erzsébet, neme: leány".

Takács Lászlóné
Lenin-körút 9/11.

Végre!

Néhány nappal ezelőtt, szeptember 9-én végre felállították a rómaiparti Béke-strand előtti autóbuszmegállónál azt a padot, amelyet a dolgozók április óta kérnek. Mindenki megpihenhet rajta, aki a néptelen strandot akarja meglátogatni hűvös őszi időben. Nem lehetett volna a padot már májusban felállítani?

Őry Szilveszterné
Bányagépkísérleti Intézet

Ráültek a pénzünkre

A kiskunfélegyházi Városi Tanács mezőgazdasági osztályán dolgozó mezőőrök 1952. év tavaszán gyapot-munkára vállalkoztak. A Bajai Gyapottermeltető Vállalat holdankénti fizetést ígért. A mezőőrök nagyon örültek a mellékkeresetnek, de az öröm korai volt, mert utóbb egy fillért sem kaptak.

Amíg a munka tartott, a vállalat küldöttei állandóan a földeken voltak, de azután úgy eltűntek, mint a szürke szamár a ködben. Most újra megjelentek, mert itt az új szerződéskötés ideje. Pénzt azonban még mindig nem hoztak. Most azt ígérik, hogy a két munka ellenértékét együtt kapják meg a mezőőrök. De a mezőőrök nem hiszik.

Azt tudjuk, hogy a gyapottermelésnek milyen nagy jelentősége van, de azt nem tudjuk megérteni, hogy miért nem fizetik meg a szerződött dolgozók bérét.

Annak ellenére, hogy a Bajai Gyapottermeltető Vállalat nem járt el helyesen, a mezőőrök mégis megkezdték az új munkát.

Hideg János
termelőszövetkezeti szervező

Az üveg és a betét

A 06404. számú Közértben egy üveg habzó bort vettem. Az üvegért 5 forint betétet kértek. Kijelentették, hogy minden Közértben betétjegy nélkül visszafizetik az 5 forintot. Először a 06041-es üzletbe tértem be az üres üveggel, ahol közölték, hogy most leltároznak, vigyem máshova az üveget. Az Aradi-utca és Rózsa Ferenc-utca sarkán a 06424-es Közértben csak 1 forintot akartak az üvegért adni. A Sztálin-úti 06461-es Közértben, ahol a habzóbort vásároltam, visszafizették az 5 forintot. Visszamentem abba a boltba, ahol csak 1 forintot akartak adni érte. Most sem ismerték el tévedésüket és udvariatlanok voltak. Panaszkönyvet kértem, de kérésemet visszautasították.

Venczel Tibor
elektromérnök
Bajnok-utca 22.

Kertészszigetet nem lehet megtalálni

Kertészsziget új község. 1952 január 3-án alakult. Községünk központjába bekötőút vezet, amely három kilométer hosszú. 1952 június 27-én kértük a gyulai Útfenntartó Vállalatot, hogy a bekötőúton, amely 1950-ben készült, jelzőtáblát állítsanak fel. Indokolásul felhoztuk, hogy azok, akik a községbe igyekeznek, nem tudják megtalálni Kertészszigetet. Legutóbb sürgős szülési esethez hívtuk a mentőket, de jelzőtábla hiányában a gépkocsivezető nem talált meg bennünket és visszament Karcagra.

Közel három hónap telt el, de az Útfenntartó Vállalat még válaszra sem érdemesített bennünket.

Hegyesi Ilona
v. b. titkár
Kertészsziget

*

A gyulai Útfenntartó Vállalat hibát követett el, de Ludas Matyi lúdja az új község végrehajtó bizottságát is megcsípi, mert már január 3-án, a község megalakulása napján házilag is rajzolhattak, vagy festhettek volna útjelzőtáblákat.

Levegő — öt forint

Vasárnap szüleimnél jártam a XIX. kerületi Wekerle-telepen. Gyönyörű árnyas liget van ott, Fő-térnek nevezik. Padjain szívesen üdülnek a dolgozók, különösen vasárnap, amikor ráérnek. Két kis unokaöcsémmel én is a Fő-térre indultam. Sajnos nem tudtunk bejutni, mert a bejáratokat mindenütt vaskerítés védte. Mögötte szigorú jegyszedő állt, aki közölte, hogy este 7 órakor műsoros est lesz és ezért már most, 6 órakor is csak 5 és 3 forintos belépővel lehet bemenni a térre.

Nem tudom megérteni, hogy miért nem csak a színpad körüli részt zárják el, hiszen a hatalmas téren sok fa van, amelyek teljesen eltakarják a színpadot és onnan úgy sem lehet látni az előadást. Engedélyezzék, hogy 5 forintos belépőjegy nélkül is szabad levegőt lehessen szívni.

Simon Antalné
XIV., Kerepesi-út 54.

Persze úgy egyszerűbb lenne . . .

A Legfelsőbb Bírósággal szerettem volna telefonon beszélni. A telefonkönyv 273. oldalán a következő szöveg utal a számra: „Legfelsőbb Bíróság helyett lásd a Magyar Népköztársaság Legfelsőbb Bírósága". A 288. oldalon megtaláltam a „Magyar Népköztársaság Legfelsőbb Bíróság"-át, de szám nélkül. Ezt olvastam: lásd „A Magyar Népköztársaság Legfelsőbb Bírósága". Követtem az utasítást és az első oldalon valóban megtaláltam a keresett számot. Nem lett volna helyes, ha már a 273. oldalon, a Legfelsőbb Bíróságnál „A Magyar Népköztársaság Legfelsőbb Bíróságá"-ra figyelmeztetik a telefonkönyv olvasóját és nem tévesztik meg azzal, hogy előbb a „Magyar Népköztársaság Legfelsőbb Bíróságát" keresse? Már ez is túlságosan egyszerű lenne. Mi lenne, ha még ennél is egyszerűbb megoldást választanának és a több-szavas ráutalások helyett a telefonszámokat a kérdéses oldalakon is közölnék?

K. P.
II., Keleti Károly-u. 15/a.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285

Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.

Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

ELSŐSÖK LETTÜNK!

(EGY CSALÁDAPA NAPLÓJÁBÓL)

1952. július.

Editke hatéves, ma írattam be az első osztályba a Trefort-utcában. Ügyis átviszszük a Deák-téri iskolába, de ezt előbb el kell intézni a Tanácsnál, addig is — így mondták a Deák-téren — „írassák be a körzetükben".

Augusztus 10.

Ma érdeklődtem harmadszor a Deák-téren, van-e hely a lányoknál az elsőben. „Várja meg elvtárs, a pótbeíratást" — mondták. Vártam.

Augusztus 30.

Van hely. Most már csak kérvényt kell írni az V. kerületi Tanácshoz. A kérvényhez csatolni kell a Trefort-utcai iskola elbocsátólevelét, ezt láttamozzák a Deák-téren, véleményezik és felterjesztik. Ha minden simán megy, egy héten belül itt a döntés. A tanítás elsején kezdődik, rohanás a Trefortba az elbocsátásért.

A Trefortban ragaszkodnak a lányomhoz. Ezenkívül akkor adnak elbocsátólevelet, ha felmutatom a Deák-tér írását, hogy felveszik a gyereket. Vissza Deákhoz. Ők csak akkor adhatnak írást, ha a Tanács jóváhagyta az áthelyezési kérelmet. A kérelem viszont csak akkor mehet fel, ha Trefort kiadta az elbocsátólevelet.

A sors néha kegyes. A Trefort igazgatója régi ismerősöm. Pillanat alatt nálam az elbocsátólevél. Másik pillanat, csatolva a kérvényhez, átnyujtva a Deák-térnek.

— Holnap akkor a megnyitóra már idehozom Editkét!

— Csak, ha a Tanács jóváhagyta. Addig mindenesetre vigye a Trefortba az elvtárs!

Szeptember 1.

Editke lebeg a világűrben. S míg ő elmegy édesanyjával a Trefortba, ahová tartozik, én vakmerő ötlettel elmegyek a Deákba, ahová még nem tartozik. Hátha sikerül meglágyítanom a szíveket... És íme... Éva néni kijelenti: „Csak hozza be az első cé-be, Editke az én lányom lesz!"

Edit az Éva néni lánya lesz? Remek! Végre csöndesebb lesz a ház, mégis elolvassuk a „Csendes Dont" és a „Szegények szerelmét".

Szeptember 4.

Ma szülői értekezlet. Meg fogom köszönni Éva néninek kedvességét.

— Azért kértem a szülőket — mondja Éva néni —, hogy megmondjam a holnapi leckét. A gyerekek még nem tudják megjegyezni. Minden gyerek rajzol színes ceruzával három kört!

Szülők megkönnyebbülten sóhajtanak, tanárnőnk folytatja:

— A szülők készítenek száz darab egyforintos nagyságú keménypapírkorongot, száz pálcikát, rediszotollal kimásolják a tankönyv betűit, felragasztják a kartonra. Vigyázzunk, egyformák legyenek, hogy belepasszoljanak a tokba. A tokot rajzlapból vagy keménypapírból varrjuk, lediktálom a méreteket. Ezenkívül még csak füzettartót kell készíteni...

Úgy elmerültem a feladat leírásában, hogy elfelejtettem köszönetet rebegni.

Szeptember 5.

Editke most kelt fel asztalától és harmadszor kérdi, most már ingerültebben: „Rég kész vagyok a leckémmel, ti hogy álltok?"

Mi még hozzá se kezdtünk. A végén még elbukunk.

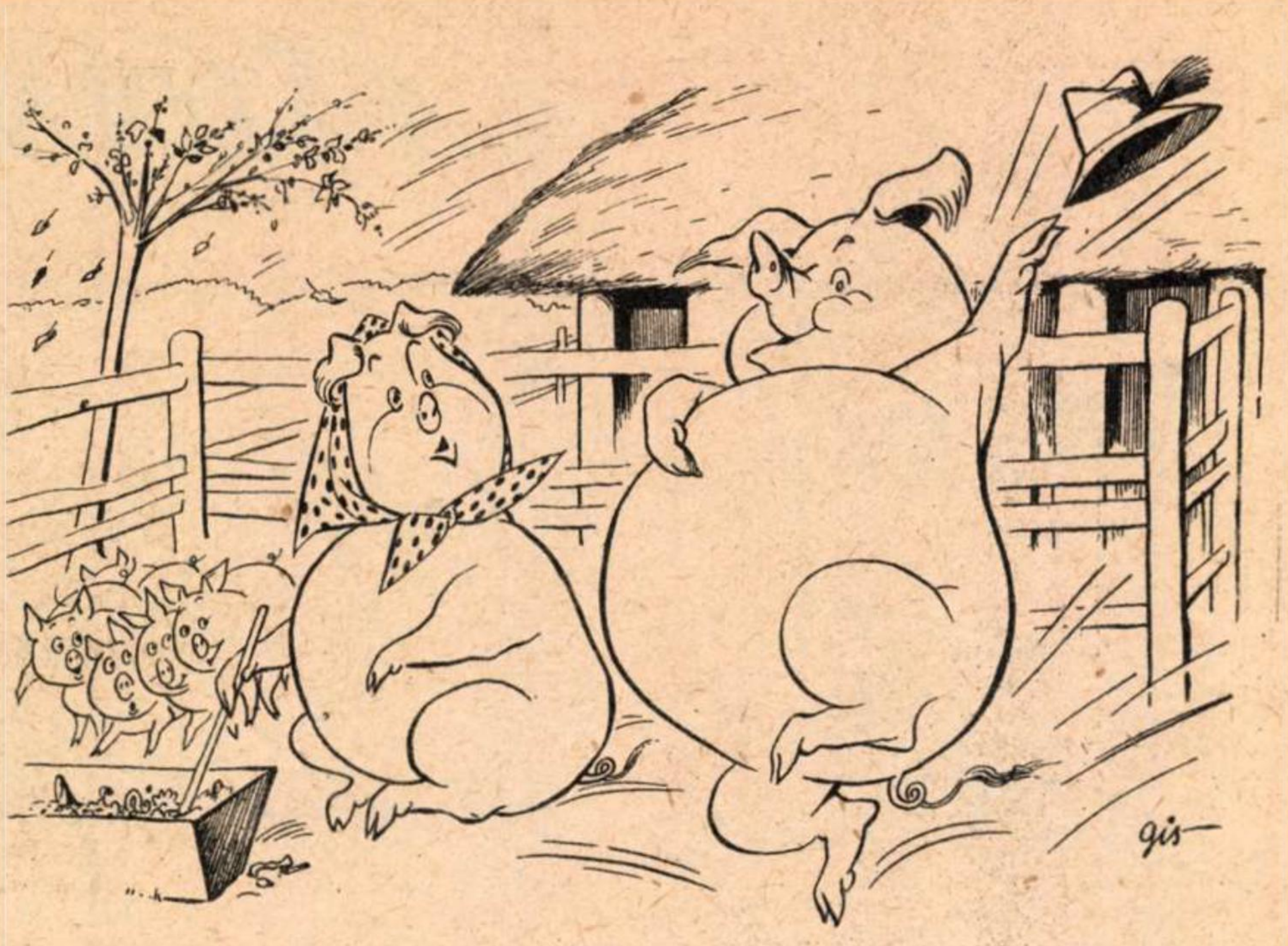
Éjfél. Feleségemet a mosatlan edények és a Csendes Don mosolyogják. Már az ötödik tűt töri bele a keménypapírba. Még csak egy tű van ezenkívül és a betűtok egynyolcadrésze. Rajtam a „Szegények szerelme" és az írógép kacag. És még csak a huszonhetedik pálcikát faragom. Hol van ez a száztól?

Editke felriad álmából. Pillanat alatt számbaveszi a terepet és félálomban, nagynagy együttérzéssel mondja: „Mi lesz veletek, ha másodikosok leszünk?"

Valóban: mi lesz?

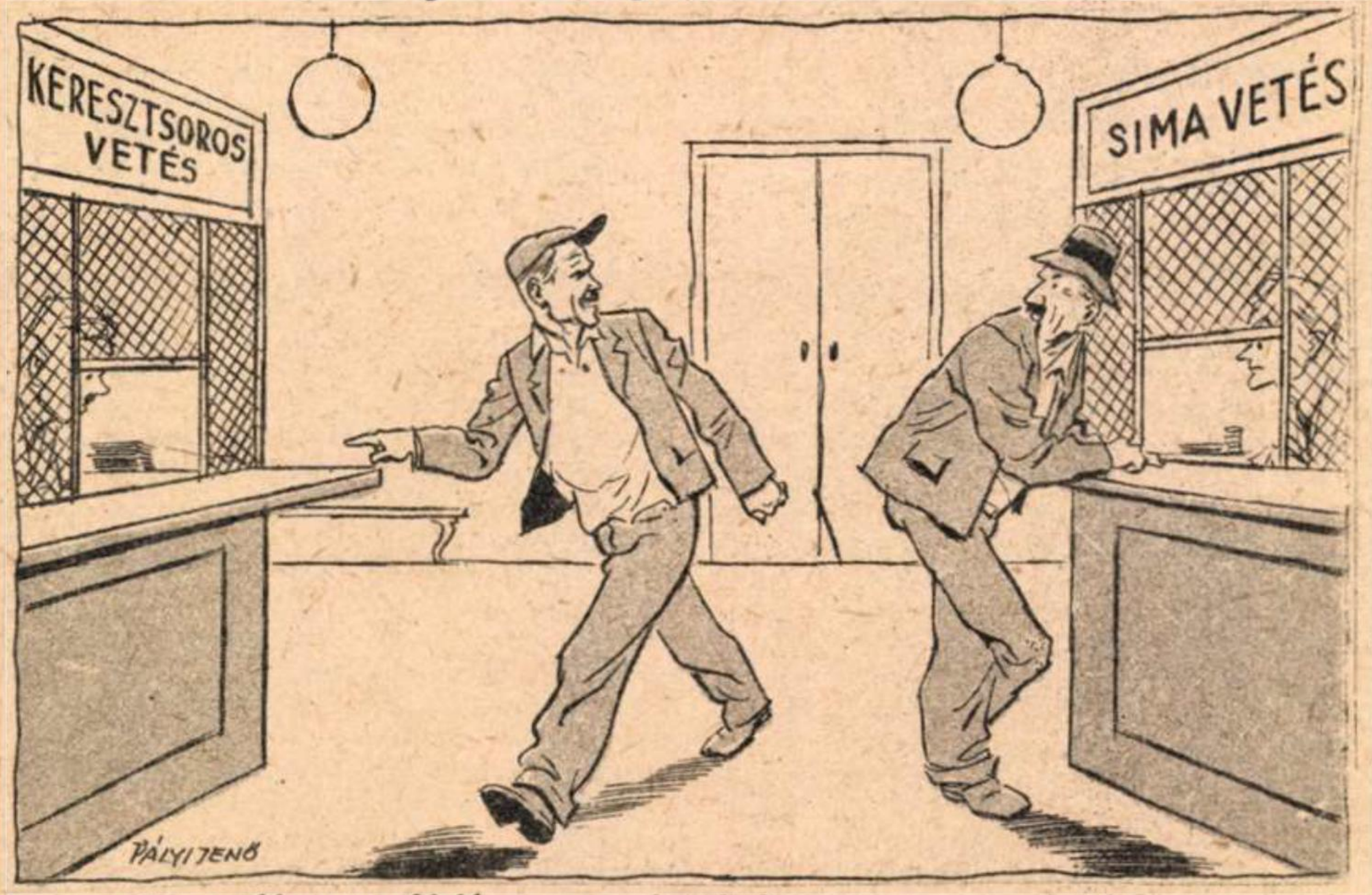
Lakos György

Öröm a kutricában

— Minek örülsz annyira, párom?
— Az új agrotechnikának. Megállapították, hogy a silózott kukoricaszártól szemlátomást fogunk hízni.

Tudja Pál, mit kaszál!

— Maga ahhoz az ablakhoz megy, komám?
— Hát persze. Nem tudja, hogy a keresztsoros vetés jobban fizet?

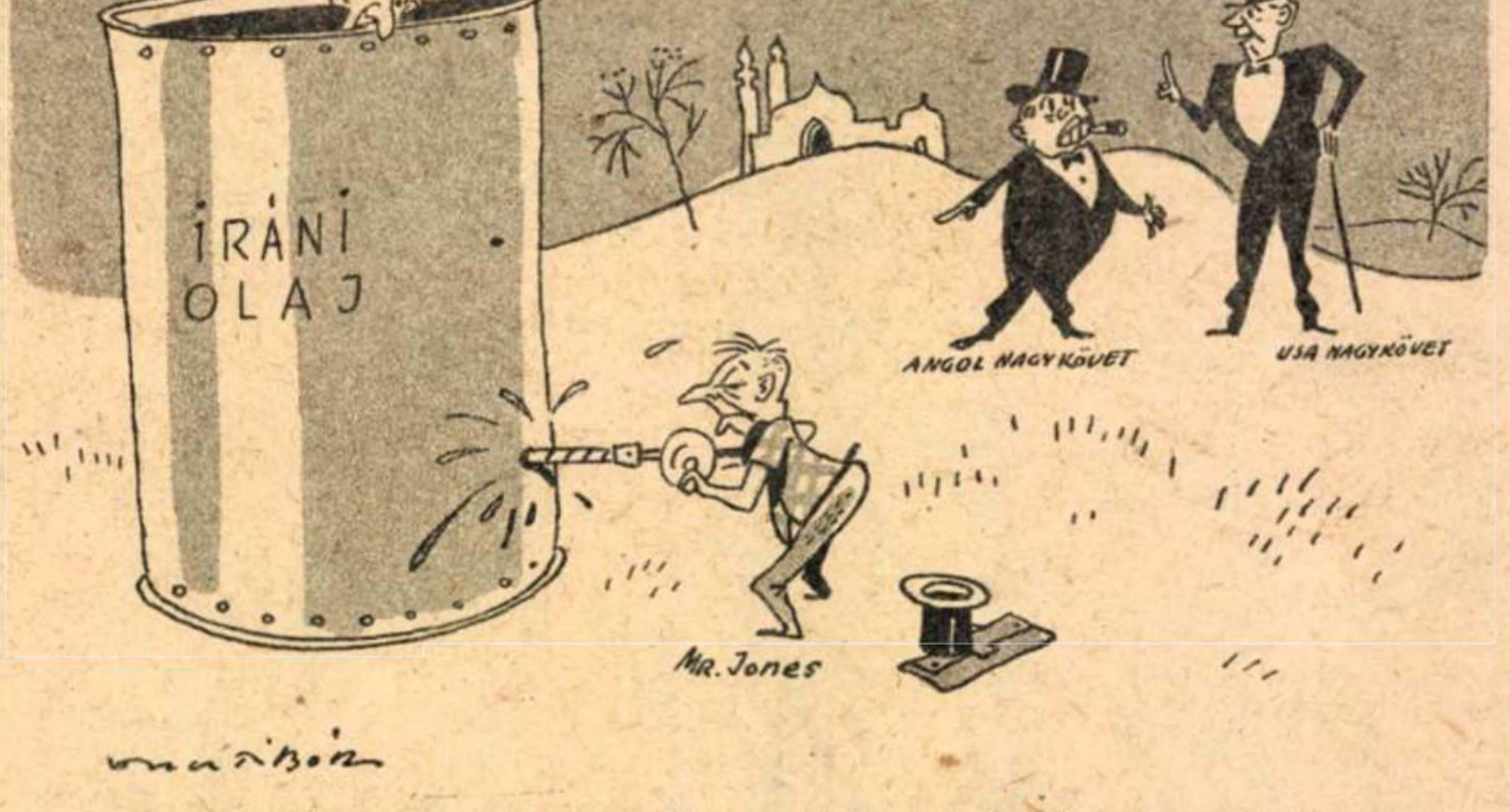
Egyre kövérebbek a futballbírák

Ha ez így megy tovább, helikopterrel fogják követni a játékot

Akié a fúró azé az olaj?

(Az USA egy „magánemberrel" ellensúlyozza az angolok iráni olajtárgyalásait.)

USA-követ: Csillapodjék! Miszter Jones sajátmagának fúr, mint magánember...
Angol követ: Igen, de amerikai fúróval!

Meguntam az életemet — írni . . .

...Mikor az önéletrajzom legelőször írtam én,
Az örömtől, büszkeségtől valósággal sírtam én.
Hogy az életrajzom mást is érdekel, — ez meghatott.
Csináltam én buzgalmamban piszkozatot vagy hatot.

Gyermekkorom részleteztem: kaptam szamárhurutot,
Kanyarót és bárányhimlőt, — mindez bőven kijutott.
Szép színesen ecseteltem nagymamánál a nyarat;
Egyszer gyűszűt nyeltem ottan, egyszer meg egy darazsat...
Iskoláim hosszan írtam, röviden ezt se lehet.
Megírtam, hogy egy tízpercben betörték a fejemet...

Írtam én az életrajzom három éjen, napon át, —
Beleírtam borús élményt, tragédiát, adomát.
Amikor beadtam művem, véltem: mindenkorra kész.

S mi történt egy félév mulva? — Nohát, megáll itt az ész:
Újra jött egy körlevél, hogy életrajzok kellenek.

Nagyot nyeltem, de a májam majd a méreg ette meg.
Mit csináljak? Írtam ismét. Kurtítottam itt meg ott, —
Kihagytam a lírát, s immár írtam csak az adatot.
Összecsaptam és beadtam. Hittem, nyugton ülhetek.
Félév mulva körlevél jött. (Hogy a kakas csipje meg.)
Újfent s ismét életrajzot követelt a kis hamis.
Mit csináljak? Papírt vettem s azonnyomban írtam is.

Sajnos, ekkor már a bensőm nagy hidegség járta át:
Unni kezdtem a családom, — kinyírtam a nagymamát,
Nagymamát, kit úgy szerettem! S tatát, aki sohse bánt...
Rettentőn elhidegültem minden családtag iránt...
Eddig? Könnyes szemmel írtam, rám az érzés úgy hatott.
Most? Körmöltem nagy közönnyel, mint pincér a számlapot.

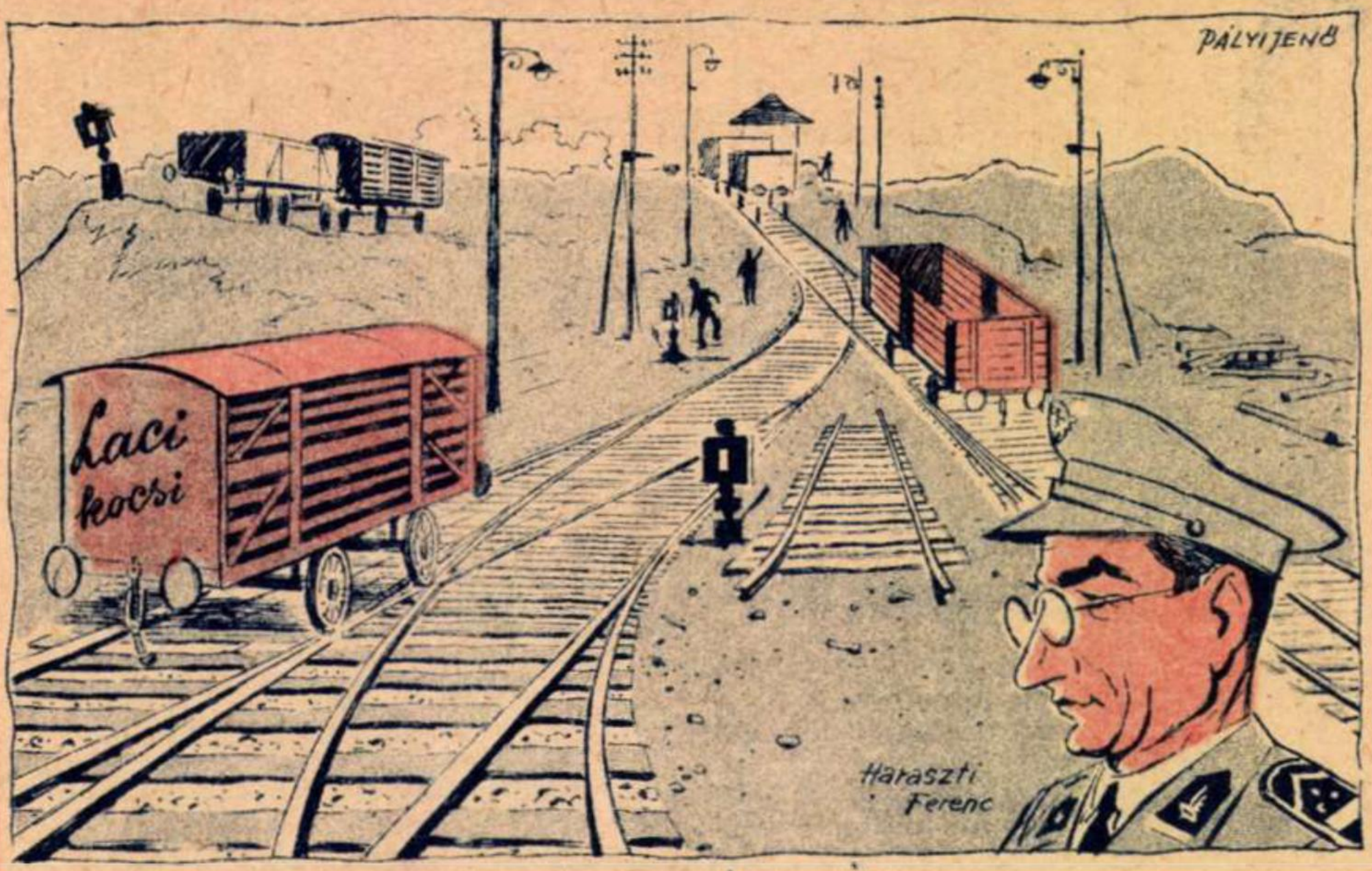
Végül egész elfásultam. Meglepetés sohse ért,
Zsebben hordtam életrajzot, amennyi csak belefért!
Macska hordja úgy a kölykét, ahogy én a papirost.
Körlevél jött? — Vigye, tessék! — S odanyomom hamarost.

Mit meséljek? Elfogyott mind. Bánat ez vagy diadal?
Életrajzot huszonötször kért már be a hivatal.
S érzem én, hogy vége nincs még. Félévenkint jön a hír:
— Szaktársak! Egy életrajzot! — (Tán megint kell a papír?!)

Csoda-e, ha már előttem unalmas az életem?
Én mégegyszer le nem írom! S ez tisztán önvédelem.
Ha mégegyszer leköımölném, megölne az unalom.
Kieszeltem egy újítást íme, itten tudatom: .
Ha majd újra életrajz kell, szaktársammal cserélek:
Én másolom az övét, és ő meg majd az enyémet!

K. Tóth Lenke

Ludas Matyi A SZOLNOKI PÁLYAUDVARON

Akik a csúcsforgalmat szolgálják

Az állomásfőnök

Amikor bemutatkozunk, szinte megsértődni volna kedvünk; úgy festett a dolog, mintha nem szivesen foglalkozna velünk. Aztán rájövök tévedésemre, gyerekség, mindössze egy rettenetesen elfoglalt embert zavartunk meg, akinek a munkatervébe nem volt beleszámitva a Ludas Matyi látogatása. Egy kicsit játszom a gondolattal, tán attól „fél", hogy „kihozunk egy-két dolgot". Csacsiság ilyet gondolni, mert mikor végre szóhoz jut, szivbaj nélkül meséi jóról is, rosszról is, érezzük, hiteles, amit mond s nem a sajtó számára nyilatkozik, egy ember beszél saját és társai munkájáról.

Öreg vasutassal állunk szemben, huszonkilenc éve van a szakmában, végigcsinált már egy pár csúcsforgalmat és úgy látszik, nem is rosszul, mert sztahanovista. Beszélgetésünk folytonos ajtónyitogatás közben zajlik le, sorra jönnek vasutas emberek: Itt mi a teendő, Haraszti elvtárs? Ezt hogyan csináljuk főnök kartárs? Most már valóban kicsit szégyenkezve mocorgunk, érezzük, hogy a kihallgatás letelt, jobb, ha magárahagyjuk a főnököt. El is búcsúzunk és a guritóra már Pénzes Vladimir bácsi vezet fel, aki szintén a csúcsforgalmi munka egyik lelke.

Pénzes Vladimir kocsimester

Vladimir bácsi sem mai gyerek, csak úgy viselkedik, mintha nem lenne öreg. Ránccal, ősz hajjal ugyan jócskán rendelkezik, de a szive ránctalan lehet, hangja frissen cseng, minden magyarázata okos és pontos. Kocsimestersége mellett arra is van ideje, hogy ÜB-elnök legyen s most munka után szabad idejét arra használja föl, hogy minket mégjobban bevezessen a vasút titkaiba. Ilyen őszi csúcsforgalom még nem volt mondja, még itt a nyár, de már olyan őszies a forgalom, hogy azt már szinte fokozni sem lehet. Nem lehet? — ingerkedünk, mire Vladimir bácsi fölénnyel mondja: hát már hogyne lehetne s végignéz rajtunk, tekintete mutatja, ne illetlenkedjünk azért, mert ő kiviccelі önmagát, nem kell azt mindjárt komolyan venni.

Ha nem lesz koccanás, meséli, újból élüzem leszünk, ha lesz koccanás, nem leszünk. Mi röviden visszakérdezzük kicsit tudatlanul, hogy mi is az a fránya koccanás. Hát mikor kisiklik a kocsi, aztán leáll a forgalom, mondja magától értetődően Vladimir bácsi és most már mi is magától értetődően vesszük tudomásul. Mikor 51-ben elvesztettük az élüzem jelvényt, mondja Vladimir bácsi, egy álló hétig nem tudtam aludni. Olyan sötéten mereng maga elé az öreg, hogy sürgősen két viccet mondunk el neki, mire valamivel derűsebben s megenyhülten mondja — jobban kő dógozni, aztán újra miénk a dicsőség. Ahogy fölérünk a guritóra, Vladimir bácsi a gazda szemével tekint körül s kérdően néz ránk. Azt mondja ez a kérdő tekintet: ilyet még nem láttatok, mi?

Czakó István guritásvezető

Szétnéztünk a guritón és nyugodtan mondhatjuk, ilyet még valóban nem láttunk. Sem szépet, sem csunyát. Ugyanis most vagyunk először guritón és tán az olvasó is most olvas először guritóról. Tehát tudni kell a következőket: jó guritás nélkül nincsen jó csúcsforgalom. Itt a guritón állitják össze az indulásra kész kocsikat. Czakó Pisti leguritgázza egyik kocsit a másik után, egyiket az ötös vágányra, másikat a hármasra, kész. A szerelvény aztán megy Szegedre, Szolnokra, Kiskunfélegyházára, ide vagy oda. Czakó Pista olyan jól guritja a vasúti kocsikat, hogy sztahanovista jelvénnyel jutalmazták, olyan nyugalomal intézi a dolgát, hogy a nyugalmáért külön megérdemelne egy érdemrendet. Vladimir bácsi dicséri őt: — E még nem csinált balesetet, ez a gyerek. Tényleg olyan gyerekforma felnőtt ember a Czakó Pista, szótlan, a beszéd nála mosolyból és igenből vagy nemből áll, de ezt meg is bocsátjuk neki, a munka beszél helyette is. Távozáskor szótlanul egymásra mosolygunk és igy jól kimosolyogva magunkat, megyünk új vasúti tájak felé.

A többi sokszáz vasutas

Semi sértődés ne essék a szivekben, amiért nem irtunk a Kanyó Sándorról, a Szilágyi Pistáról, a Szabó Jancsiról és a többi jól dolgozó vasutasról. Egy nagy, igen-igen csudálatosan nagy könyvet meg lehetne tölteni a jól dolgozók dicséretével. Az is igaz, hogy egy kisebb, jóval kisebb könyvet tele lehetne irni a rossz vasutasok viselt dolgairól is. Szép regényt lehetne irni arról, hogy mért alszik el a szolgálatban Sűrű Antal s hogy mért csinál koccanást Budai Miska. De mi tudjuk, hogy az őszi csúcsforgalom végén még a fenti „rosszcsontok" is a dicsérendők közé kerülnek, úgyhogy a legvégén, amikor hazafelé tartunk, teljesen jogos Vladimir bácsinak sokmindent kifejező kijelentése, ami szerint azt mondta az öreg velősen és röviden, hogy: Na?

Kicsiny szó ez bizony, de benne van minden: Na, milyenek vagyunk? Na, szép munka folyik úgye? Na, csak ne féltsetek benünket! Na, láttatok úgye szép dolgot?...

Úgyhogy hasonló velősen mi is csak annyit mondunk, hogy: Láttunk szép dolgokat, nem féltjük őket és biztos, hogy nincs az a csúcsforgalom, amit Szolnokon csúcsidő alatt ne bonyolitanának le...

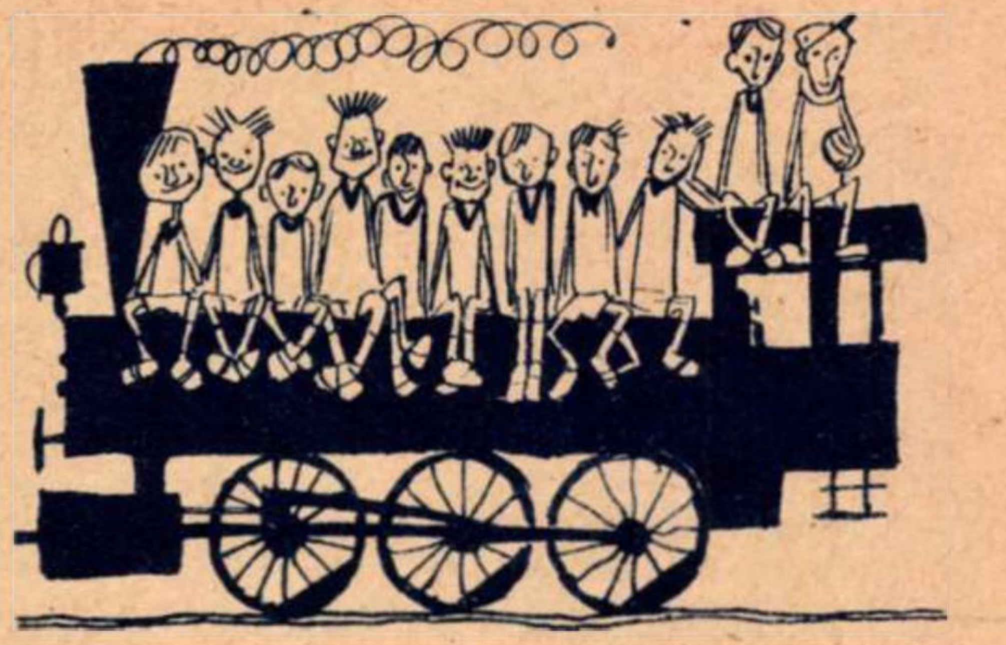
Nagy S. József

Hajrá Lokomotiv!

Nem is olyan régen, pár évvel ezelőtt a szolnoki Lokomotiv focicsapata elporolta a Fradit, az Ujpestet s „kitömte" a Kispestet is. A mai szolnoki Lokomotivot kitömi az Izzó, a szegedi Petőfi s elporolták a békéscsabai Épitők is. A régi Lokomotiv játékosait valamikor vállukra emelték fel a szurkolók s mindenféle jót kívántak nekik. A mai Lokomotiv játékosait nem emelik a vállukra a szurkolók s jót sem kívánnak nekik.

A régi Lokomotiv-dicsőség már a multé, emlegetni is fájdalmas, az új Lokomotiv dicsősége viszont már kezd kialakulni, úgy hallottuk, hogy jövő vasárnap is 3:1-re fognak győzni..

Adja a focisták istene, hogy úgy legyen, hajrá Lokomotiv!

Egy fecske nem csinál nyarat

Véletlenül-e vagy sem, de mindössze egyetlen nődolgozóval találkoztunk a pályaudvaron.

Mihályi Sándor ÜB-titkár.

Szilágyi István váltókezelőt legközelebb már mint sztahanovistát fogjuk dicsérni.

A malacszállító kocsikat országszerte Laci-kocsinak becézik

Röfi: Ex!... Malac testvér, kocsink névnapján úgy leisszuk magunkat, mint Kertész Miska Nagykőrösön.

Ha jön a hétvége, egyes dolgozók csapot-papot otthagyva a honvágy által űzve, hajszolva, kergetve sietnek haza. Vissza már kevésbbé űzi, hajszolja, kergeti őket a vágy, mert különösen a csapot hagyják nehezen otthon.

A FÜR (Fűrészáru) és a FA (Faanyagkereskedelmi) állandóan késve rakja ki szállitmányát s ez akadályozza a forgalmat. Szegény vasutasok kapkodhatnak fűhöz-fához, szaladhatnak a FÜR-höz, FA-hoz, nem segit rajtuk senki.

A szolnoki pályaudvaron nagyon sok Hegedűs dolgozik. Néhány Hegedűst mutatóba lerajzoltunk.

